19/11/2005

జీవిత పరమార్థం

Flower: Life energy

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, నవంబరు 2005

విషయసూచిక

అనుబంధం

ఉపోద్ఘాతము

అసలు వారసుడిని బందీచేసి ఒక దుర్మార్గుడు తనే రాజని చలా మణి అయిన ఉదంతాలు మనం వింటూనే వుంటాము. మానవ జీవితానికి కూడ ఇది వర్తిస్తుంది. మనిషి తనని తనే మోసపుచ్చు కుంటాడు. తనలోని నైజాన్ని విస్మరించి తప్పుదారి పట్టించే సేవ కుల (ఇంద్రియాలు) మాట వింటాడు. నీలోని ఆత్మయే రాజన్న మాట. జీవితమే నీ రాజ్యము. ఆ రాజ్యాన్ని రాజు కప్పుజెప్పటమే నీ కర్తవ్యము. ఆ కర్తవ్యపాలనలో జీవితంలోని ప్రతి నిమిషము, నీకు ఎదురయ్యే ప్రతి సన్నివేశము 'నీ పని పడతానుండు' అని నిన్ను సవాలు చేస్తూంటుంది. అంతేకాదు. నీ మనస్సు కూడ నక్ష త్రకుడల్లె నిన్ను వెంటాడుతూంటుంది. ఆ కర్తవ్యంతో పోలిస్తే నీ జీవితమెంత చిన్నది? అందుకని నువ్వు ఒక్క నిముషం కూడ వృథా చెయ్యకూడదు; పనిచేస్తున్నప్పుడు, పనిచెయ్యనప్పుడు, పగ లనక రాత్రనక సర్వకాల సర్వావస్థలలోను, ఒక్క క్షణమైనా ఏమరుపాటు లేకుండా అప్రమత్తుడవై ఉండాలి. అప్పుడు దేవుడు కూడ నీకు సహాయపడతాడులే. నువ్వు నీ స్వార్థప్రయోజనాలను పూర్తిగా విస్మరించి, మనస్సు చేసే మోసాలకు దూరమైనప్పుడు విశ్వమహాశక్తులు నీలోకి ప్రవహిస్తాయి. నిన్ను విజయపంథాలో నడిపిస్తాయి.

– సంపాదకుడు

జీవితాదర్శము

జంతువు పరిణమించగా మానవుడు ఉద్భవించాడు. మనిషికి మనస్సున్నది నిజమే. అయినప్పటికీ అతని జీవితం పట్టాలు మీద రైలువలె యిరుకు దారిలో మందకొడిగా నడిచిపోతుందేగాని, అంతకు మించి విశాలవీధుల్లోకి సాహసించదే! విసుగు పుట్టించి మొహం మొత్తుతుందేగాని తృప్తి నివ్వదే! — సంపాదకుడు

మానవులు దేహధారులై జన్మనెత్తుతారు. ఎందుకో వారికి తెలియదు. జీవయాత్రను గడుపుతారు. ఎందుకో వారికి తెలియదు. అలాగే జీవితాన్ని చాలిస్తారు. అది కూడా వారికి తెలియదు. మళ్లీ నిరంతరం చర్వితచర్వణంగా ఈ దేహయాత్రను గడిపేస్తుంటారు. దీని ధ్యేయమేమిటో తెలియదు. ఎవరో ఒక మహాత్ముడు వచ్చి "చూడు, దీనికంతా ఒక గొప్ప ప్రయోజనమున్నది. ఈ అవకాశాన్ని పోగొట్టుకుండేవు జాగ్రత్త" అని హెచ్చరించేంతవరకు ఈ నాటకం జరుగుతూనే ఉంటుంది.

*

అధిక సంఖ్యాకులు జీవితాన్ని ప్రశాంతంగా గడపాలని కోరుకుంటారు. అనగా వారి ఉద్దేశ్యంలో ఎక్కువ అతిశయానికి పోకుండా ఒక గిరి గీసుకొని హద్దులలో జీవించడం. ఏదో మామూలుగా నిత్యకృత్యమైన పనులు చేసుకుంటూ, ప్రతి రోజూ కాలక్షేపం చేయటం. మళ్లీ మరునాడు అదే వరస — అవే పరిస్థితులు, పరిసరాలు మరీ విసుగుపుట్టకుండా ఏదో కాస్త వైవిధ్యంగా జీవయాత్రను గడిపేస్తుండటమే సాధారణంగా మానవుల పరమావధి!

జీవితంలో ఎక్కువ కష్టపడకుండా మంచి పరిసరాలలో పుట్టడం, ఎక్కువ ఒడిదుడుకులు లేకుండా ఉండటం, ఎక్కువ కష్టపెట్టకుండా ఉండే జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకోవడం, సంతానం కలగటం, వాళ్లు ఆరోగ్యవంతులై చక్కగా పెరిగి పెద్ద వాళ్లు కావటం, వృధాప్యంలో ఎక్కువ ఆరోగ్యసమస్యలు లేకుండా సంతోషంగా ఉండటం, కాలం తీరిపోయినప్పుడు సునాయాసంగా

దేహాన్ని చాలించటం – ఇదే అధికసంఖ్యాకులు కోరుకునే జీవితం, మానవులు సాధారణంగా కోరుకుండే ఆదర్శవంతమైన జీవితం. కాని అది కాదనే వాళ్లుంటారు. ఎందుకుండరూ, ఆ జీవితం మొహం మొత్తేసి విసుగు పుట్టదూ!

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 8, pp. 176, 57-58)

అంధకారంలోంచి బయటపడండి

మానవజీవితము ప్రొద్దున లేచినప్పటి నుండి యాంత్రికంగా గడిచిపోతుంది. ఎవరో ఒక గురువు వచ్చి నీ కళ్ళను తెరిపించేంత వరకు అంతే.అప్పుడు "నేనసలు ఇక్కడెందుకున్నాను" అని ప్రశ్నించుకోవడం జరుగుతుంది. ముఖ్యంగా ఏ ప్రమాదమో లేక దుర్భరమైన పరిస్థితులు ఎదురైనప్పుడో నీ అసలు రూపాన్ని, ఆత్మను కనుక్కుండే ప్రయత్నం జరుగుతుంది.. – సంపాదకుడు

సాధారణంగా మానవజీవితం ఏదో యాంత్రికంగా గడిచిపోతూంటుంది. దేహాన్ని ధరించి ఈ భూమ్మీదికి ఎందుకొచ్చి పడ్డాము? అసలీ భూమికను (formation) ఎందుకు దాల్చవలసి వచ్చింది? అసలీ జన్మయొక్క ఉద్దేశమేమిటి? అనే ప్రశ్నలు బహుకొద్దిమంది మాత్రమే అడుగుతారు. జవాబు కోసం వెతికేవాళ్లు యింకా తక్కువమంది. ఒక మహాపురుషుడు ఎవడైనా కనబడి దారి చూపించాలి. శ్రీఅరవిందులో లేక మరెవ్వరైనా జ్ఞానులు, మహాత్ములు వ్రాసిన పుస్తకాలు నీ చేతుల్లోకి వస్తే సరే. కాని మామూలు జీవితం గడుపుతున్నవారి వలె నువ్వు కూడా ఏ మహాత్ముల బోధలు వినలేదనుకో. ఒకవేళ విన్నా కూడా అది దేవుళ్లను గురించో లేక మతాలను గురించో అయివుండవచ్చు. అవి కేవలం

బాహ్యా ఆడంబరాలే తప్ప నువ్వు ఈ భూమ్మీద ఎందుకు జన్మిం చావో చూపించలేవు. అసలు నీ కటువంటి ఆలోచనే రాదు.

ప్రొద్దున లేచినప్పటి నుంచి నిత్యకృత్యం సాగిపోతూం టుంది. రోజులు గడిచిపోతూంటాయి. చిన్నప్పుడు నీ ధ్యాసంతా ఆటల మీద, తిండి మీద ఉంటుంది. తరువాత చదువు, ఆ తరు వాత ప్రాపంచిక జీవితము, పరిస్థితుల ప్రాబల్యానికి లొంగిపోవ డమే కదా! ఈ విధంగా బాహ్యాజీవితంలో నిమగ్నమైపోయినప్పుడు "అసలు సమస్య ఏమిటి? నేనిక్కడెందుకున్నట్లు?" అని ఎంత మంది ప్రశ్నించుకుంటారు? కొంతమందికి ప్రమాదాలు సంభ వించినప్పుడుగాని ఈ జిజ్ఞాస కలుగదు. ఆప్తబంధువులు చని పోయినప్పుడో, పరిస్థితులు విషమించినప్పుడో కాస్త తెలివైన వారికైతే ఈ దుఃఖం ఎందుకు వచ్చిందో, ఈ జీవితం వలన ఉప యోగమేమిటో, అసలు కర్తవ్యమేమిటో అనే ప్రశ్నలుదయిస్తాయి.

అప్పుడుగాని వారు ఈ ప్రశ్నలకి జవాబులు కోసం వెద కడం మొదలుపెట్టరు.

నీలో దైవము నిక్షిప్తమై ఉన్నాడని తెలుసుకోటం, తెలిసి నప్పుడు ఆ దైవాన్ని కనుక్కోటం – ఈ జిజ్ఞాస జీవితంలో ఎప్పుడో అప్పుడు వస్తుందనుకోండి. కాని మనిషి జన్మించిన పుడే చైత్యపురుషుడు కూడా శరీరంలోకి ప్రవేశిస్తాడు. లోతు లలో, అగాధసీమలలో ధగధగలాడిపోతుంటాడు. జన్మచరితార్థత కోసం ప్రేరేపిస్తాడు. కాని ఈ విషయం ఎంతమందికి తెలుసు? చైత్యపురుషణ్ణి ఎంతమంది గుర్తించగలరు? చిత్రమేమిటంటే పరి స్థితులు విషమించినపుడే, బాధాకరమైన పరిస్థితులు కలిగినప్పుడు గాని ఈ జిజ్ఞాస మొదలుగాదు. అంతవరకు గుడ్డెద్దు చేలో పడ్డట్లే ఉంటుంది. మనిషి జీవితం. అయితే ఈ అగాధాలలోని చైత్యపురు షుడు నిన్ను ప్రేరేపిస్తూ, అదే పనిగా వదలకుండా నిన్ను మళ్లీ మళ్లీ దిశానిర్దేశ్యము కావిస్తూ, తట్టి లేపుతూ, తనలో ఐక్యం చేసు కొంటాడు. అయితే నీకీ విషయాన్ని గురించి వీసమైనా తెలియదు.

అంతవరకు నీది గుడ్డి జీవితమే. విధి రథచక్రాల క్రింద పడి నలిగిపోవడమే నీ వంతు. "దేవుడు నన్నిలా పుట్టించాడు.

నా స్వభావమింతేలే. నన్నెవరు మార్చగలరు?" అని విలపిస్తూ ఉంటావు. జీవితం దుర్భరంగా ఉంటుంది. ఉక్కుపాదాలతో నిన్ను తొక్కేస్తుంది. నేలపాలు చేస్తుంది. అలా నేలమీద పాకే బదులు, దాని కతీతమై జీవితంయొక్క వేర్వేరు పాయిలన్నిటిని ఒకే సూత్రం క్రింద బంధించి, జీవితాన్నంతా స్పష్టంగా ఒకే గమ్యం వైపు నడిపించే ఏకైక ప్రక్రియగా తీర్చిదిద్దాలి.

ఒక విషయాన్ని గురించి నీవు స్పష్టంగా తెలుసుకోవాలి. ఒకటి సాధారణ జీవితము (normal life) మరొకటి అతీతమైన జీవితము (exceptional life). మొదటిది నీకు చాలా (అజాగృత స్థితి) న్యాయమే అనిపించవచ్చు. అందుకని నువ్వు ఇదే కైలాసం, ఇదే వైకుంఠమనుకుంటావు. ఈ పైపై ఆర్భాటాల నుండి వెనక్కు తగ్గి దృష్టిని మరల్చాలి. "*అరె! ఇదేమిటి చుక్కాని లేని పడవల్లే నేనిలా గిలగిలా కొట్టుకొంటున్నా నా. ఛీ! ఇది పనికి రాదు" అని నడుం బిగించి శోధన మొదలుపెట్టాలి. ఉద్దేశపూర్వకంగా పట్టుదలతో ఒక పద్ధతి ప్రకారం ప్రతి అడుగు ఆచితూచి వేయాలి. ఇలా చేసే వాళ్లు చాలా అరుదుగా ఉంటారు. మన కళ్లకి వాళ్లు (abnormal) గా కనబడతారు. కాని నిజంగా జీవించాల్నంటే ఇదే చక్కటి రాజమార్గము.*

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 9, pp. 15-19)

ఊర్ధ్వ పరిణామము

పరిణామ సిద్ధాంతం ప్రకారము మనిషి తనే సృష్టిలో గొప్పవాడు అని, తనకంటె ఎక్కువ తెలివి ఎవరికీ వుండదని అనుకుంటాడు. కాని పరిణామ క్రమంలో మనిషి ఒక మధ్యంతరజీవి మాత్రమే. ఈ పరిణామం తనను దాటి వెళ్లినప్పుడు తనను తల దన్నే అతిమానసజీవి పుడతాడు. — సంపాదకుడు

ఈ ప్రకృతిలో ఒక ఆరోహణ క్రమమున్నది. అది రాయి నుంచి చెట్టువరకు, చెట్టునుంచి జంతువువరకు, జంతువునుంచి మనిషి వరకు సంభవించింది. అందుకని మనిషి తనే పరిణామ ప్రక్రియకు మకుటమని, తనకంటె ఎక్కువ స్థాయి యింకేమీ లేదని భావిస్తాడు. కాని అది చాలా పెద్ద పొరపాటు. భౌతికప్రకృతి దృష్ట్యా మనిషి కూడా ఒక జంతువే — ఆలోచించగలిగిన, మాట లాడే జంతువు; కాని భౌతిక జీవితసరళిలోను, బుద్ధులలోను, జంతులక్షణాలే భాసిస్తాయి! సృష్టి యిలాంటి లోపభూయిష్టమైన జీవితో ఎందుకని తృప్తిచెంది వుండాలి? జంతువులోనుంచి మనిషి ఆవిర్భవించినట్లుగానే మనిషిలోంచి మరో మనిషి — అజ్ఞానానికి బానిసగావుండే స్థాయినుంచి ఎదిగి ఊర్ధ్వముఖంగా పరిణామం చెంది — అదే బాహ్యరూపమును కలిగియు, అంతకు మించిన చేతనను పొందిన జీవి ఎందుకు రాకూడదు?

ఈ సత్యాన్ని మనకు బోధించటానికే శ్రీఅరవిందులు అవతరించారు. మానవుడు ప్రస్తుతం మానసికస్థాయికి చెందిన ఓ జీవి. కాని అతడు కూడా పరిణామంలో ఒక స్థాయి మాత్రమే కదా. తత్కారణంగా అతనికి కూడా మరియొక నూతన చేతనను (Truth-Consciousness) పొందగలిగే అవకాశం ఉందని వారు చెప్పారు. సంపూర్ణమైన, సమగ్రమైన, సలక్షణమైన, సుందరమైన, ఆనందమయమైన, సంపూర్ణచైతన్యముగల జీవితమును పొందగలిగే అవకాశము కూడ కలదని వక్కాణించారు.

ఇక నీ యిష్టం. అంతా నీ నిశ్చయం మీద, నీ నిష్ఠ మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. నీకు కేవలం జాంతవిక మానవునిగా బ్రతకాలని ఉందో లేక శ్రీఅరవిందుల అతిమానసాన్ని ధరించిన ఓ నూతన మానవునిగా, భూలోకంలో ఒక సరికొత్త జీవితాన్ని గడిపే మానవజాతిగా పరిణమించాలని ఉందో నీ యిష్టం. దీనికి అవసరమయిన సాయమంతా నీకు లభిస్తుంది.

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి (జనవరి 2004 '*అఖిల*' నుండి)
(*CWM* Vol. 12, pp. 116-17)

భూలోక జీవితం – అభివృద్ధికి మార్గము

మనిషి జీవితం ఎంత యాంత్రికం అయినప్పటికి అందులో అభివృద్ధికి ఆస్కారం వున్నది. జీవితమనగా ఒకే చోట పడివుండటం కాదు, నిరంతర ప్రయత్నం వలన తనను తాను అధిగమించి చేతనా శిఖరాల్ని అందుకోవటం. – సంపాదకుడు

జీవితమంటే ఏమిటి? ద్వంద్వాలను ఎదుర్కొని మనకు కావలసిన దానిని ఎంచుకోవడమే. సదసత్తులు, చీకటివెలుగులు నిన్ను నిరంతరం సవాలు చేస్తూనే ఉంటాయి. అందుకని నువ్వు నిరంతరం అప్రమత్తుడవై ఉండాలి – శిఖరారోహణమో లేక అగాధంలోకి పతనమో పురోగమనమో, తిరోగమనమో ఎంచుకుంటూ ఉండాలి!

*

ఎప్పుడు నువ్వు ముందుకు వెళ్లకుండా ఆగిపోతావో అప్పుడే నువ్వు క్రిందికి జారిపోతావు. ఎప్పుడైతే తృప్తిచెంది ఆహా! అంతా బాగానే ఉందిలే అనుకొని ఆకాంక్షించడం మానేస్తావో అప్పుడే నువ్వు క్షీణించడం మొదలుపెడతావు. *జీవితమంటే రాయల్లే ఒక చోట పడివుండటం కాదు – గమనము, నిరంతర ప్రయత్నము, ముందుకు సాగిపోవడము, శిఖరారోహణము, భవిష్య విజయాల*

(future realisations) వైపు పురోగమించడం. కదలకుండా కూర్చు న్నావో అది ప్రమాదము, సర్వనాశనము. నీకు విశ్రాంతి కావా ల్నంటే ఏ పని చెయ్యకుండా కూర్చోనక్కర్లేదు. ప్రయత్నించ టంలో, పనులు చేయడంలో, ముందుకు పురోగమిచటంలోనే నీకు శాంతి లభిస్తుంది. నీకు కోరికలు లేనప్పుడు, నువ్వు అహం కారాన్ని జయించినప్పుడు, దైవానుగ్రహాన్నే నమ్ముకున్నప్పుడే నీకు నిజమైన శాంతి లభిస్తుంది.

*

భూలోక జీవితమే అభివృద్ధికి ఆటపట్టు. ఇచ్చటే, ఈ భువిపైననే భౌతికసృష్టి కొనసాగుతున్నప్పుడే అభివృద్ధి సంభవము. ఈ అభి వృద్ధిని ఒక జన్మనుండి మరోజన్మకు స్వయంగా స్వీయపరి ణామ క్రమాన్ని, పరిణతిని ఏర్పాటు చేసుకొని, కొనిపోవునది జీవాత్మ.

*

చైత్యము (psychic) జీవుడి అంతర్భాగంలో ఓ చిన్న మెరుపులా ప్రారంభమౌతుంది. దానినుండి దినదిన ప్రవర్ధమానంగా తన స్వీయసంకల్పము, కార్యాచరణ కలిగినటువంటి ఒక స్వతంత్రు డగు చైతన్యవంతుడైన జీవి ఆవిర్భవిస్తుంది. చైత్యపురుషుడు (psychic being) ఆరంభదశలో దివ్యచైతన్యపు ఓ చిరు నిప్పురవ్వ మాత్రమే. జన్మజన్మల పరంపరాక్రమం ద్వారా, అదొక చైతన్య పూరిత వ్యక్తిత్వాన్ని పెంపొందించుకుంటుంది. ఈ పెంపు ఒక శిశువు పెరుగుదలను పోలి వుంటుంది. అదొక రూపకల్పన చేయబడుచున్న వస్తువు లాంటిది. చాలాకాలం పాటు, ఎంతో మందిలో జీవాత్మ ఒక రూపొందుతున్న అస్తిత్వంలా ఉంటుంది. అది పరిపూర్ణ వ్యక్తిత్వమును కలిగి వుండదు. సంపూర్ణ చైత న్యవంతము కాదు. తనపై తాను అజమాయిషీ చెలాయించుకోగల జీవి కాదు. తనను తాను పెంపొందించుకొని సంపూర్ణ చైతన్య వంతమైనదిగా రూపొందాలంటే ఒకటి తర్వాత ఒకటి వచ్చే పున ర్జన్మలన్నీ దానికి అవసరమౌతాయి.

*

విషయాన్ని మరింత ఆసక్తికరమైనదిగ చేసేదేమిటనగా, జీవిని దివ్యకేంద్రం చుట్టూ సమతుల్యపరచి, ఒక పద్ధతిగా ఏర్పాటు చేసుకునే ప్రక్రియ, భౌతికకాయం ధరించి ఈ భువిపైన ఉన్నప్పుడు మాత్రమే సాధ్యమౌతుంది. అదే, నిజంగా భౌతికజీవితానికి అత్యావశ్యకమగు మూలకారణం. ఎందుకనగా, భౌతికకాయంలో నీ వుండనట్లయితే ఆ పనిని అసలు చేయలేవు.

అంతకన్నా రసవత్తరమైనదేమిటంటే, ఈ కార్యాన్ని మనుషులు మాత్రమే నిర్వర్తించగలరు. అందుకు కారణం, మనుషులకు మాత్రమే వారి కేంద్రస్థానంలోని చైత్యపురుషసత్తాలో దైవసన్నిధి నిబిడీకృతమై వుంటుంది. ఉదాహరణకు, స్వయం అభివృద్ధి, క్రమబద్ధీకరణ, అన్ని అంశాలపై అవగాహన పెంపొందించుకొనుటకు అవసరమగు పనులు, ప్రాణిక మరియు మానసిక స్తరాలలో నుండే జీవులకు అందుబాటులో వుండవు. మామూలుగా, దేవతలంటూ పిలవబడే జీవులకు సైతం, ఇవి అందుబాటులో ఉండవు. ఈ చర్యలను చేపట్టాలనే కోరిక వారికి కలిగినప్పుడు, వారిని వారు సంఘటితపరచుకోవాలని, పరిపూర్ణ చైతన్యం పొందాలని నిజంగా ఆశించినప్పుడు శరీరధారణ చేయవలసి వుంటుంది.

*

ఇక్కడ నేమ మీకొక అతిముఖ్యమైన విషయం చెప్పాలి. చైత్యపురుమడు ఈ భూమిపైన కొనసాగే భౌతికజీవితంలో మాత్రమే అభివృద్ధి చెందగలదు, తనను తాను రూపొందించుకొనగలదు. అది శరీరాన్ని వదిలిన వెంటనే, ఒక విశ్రాంతిలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అట్టి విశ్రాంతి, దీర్ఘకాలం కొనసాగవచ్చు. ఎంతకాలం వరకనేది దాని ఇచ్ఛపైన, అది సాధించిన ప్రగతిస్థాయిపైన ఆధారపడి వుంటుంది. ఆ విశ్రాంతి జీర్ణించుకొనుటకు అవసరమైనది, ఒక విధంగా చెప్పాలంటే, సడీచప్పుడూ లేకుండా సాధించే అభివృద్ధికి అవసరమగు విశ్రాంతి, చైత్యపురుమని వినూత్న అనుభవాలలోకి చేరుకొననిచ్చి, అభివృద్ధిని చురుకుగా సాధించుటకు వీలగు విశ్రాంతి.

ప్రశ్న: మధుమయీ, ఏవిధంగా వ్యక్తి తన చైత్యపురుషుణ్ణి అభి వృద్ధిపరచుకోగలడు?

అది జీవితానుభవాలన్నింటి ద్వారా రూపొందుతుంది, పెరుగుతుంది, వృద్ధిచెందుతుంది. చివరకు ఒక పరిపూర్ణమైన, చైతన్య వంతమైన స్వేచ్ఛాజీవిగా పరిణమిస్తుంది.

ఈ సంబంధాన్ని, సహాయాన్ని బలోపేతం చేసి, వీలయితే చైతన్యవంతమైన చైత్యవ్యక్తిత్వాన్ని పెంపొందించుటకు, వ్యక్తి ఏకాగ్రతతో ఆ దిశగా మళ్లి, దానిని తెలుసుకొనుటకు, అనుభ వించుటకు ఆకాంక్షించాలి. దాని శక్తిని గ్రహించుటకు తనను తాను తెరచుకొని వుండాలి. ప్రతిసారి, దాని నుండి సంకేతం అంది నప్పుడల్లా, దానిని తు.చ తప్పకుండా మనస్ఫూర్తిగా అనుసరిం చుటకు అత్యంత శ్రద్ధ వహించాలి. ఒక మహోన్నత ఆకాంక్షతో జీవించుటకు, అంతరంగ ప్రశాంతతను పొందుటకు శ్రద్ధ వహిం చుట, వీలయినంతవరకు అన్ని వేళలా ఆ ప్రశాంతస్థితిలోనే వుండుట, చేపట్టే అన్ని కార్యాలలోను హృదయపూర్వక శ్రద్ధా శక్తులు కనబరచుట – ఇవే చైత్యపురుషాభివృద్ధికి ఆవశ్యకమగు నిబంధనలు.

*

భువిపైన జీవితం ప్రధానంగా, అభివృద్ధిని సాధించే క్షేత్రం. కాని, సాధించవలసిన అభివృద్ధినంతా సాధించుటకు, జీవితం ఎంత స్వల్పమైనది?

అల్పమైన కోరికలను తీర్చుటకు ప్రయత్నిస్తూ, వారి సమ యాన్ని వృథాపరచటం, ఒట్టి అవివేకం. దైవసాక్షాత్కారం పొంది నప్పుడే నిజమైన సంతోషం సాధ్యపడుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(*CWM* Vol. 14, p. 29; Vol. 9, pp. 65, 270; Vol. 5, p. 205; Vol. 8, p. 176; Vol. 4, p. 144; Vol. 16, pp. 223-24, 434)

నీ ప్రత్యేకమైన పాత్ర ఏమిటో తెలుసుకోవాలి

భగవంతుడు మనుష్యు లందరినీ ఒకే విధంగా పుట్టించడు. ఒక్కొక్కరిదీ ఒక్కొక్క ప్రత్యేకమైన ఆత్మ. ఆ ప్రత్యేకమైన ఆత్మయొక్క బహిరాభివ్యక్తియే అతని ప్రత్యేకత, అతను నిర్వహించవలసిన విశిష్టమైన పాత్ర. — *సంపాదకుడు*

మనుష్యులందరు ఒకేలాగ వుండరు. ఒక్కొక్కరిది ఒక్కొక్క వ్యక్తిత్వము, ఒక్కొక్క పాత్ర, తను మాత్రమే చేయగలిగే నిర్దిష్టమైన కార్యము, తను మాత్రమే ఆక్రమించగలిగే ఒక ప్రత్యేకమైన స్థానము!

ఈ ప్రత్యేకతకు ఒక కారణమున్నది. ప్రతి ఒక్కరూ తమ అగాధసీమల యొక్క బాహ్యాభివ్యక్తియే. ప్రతివారిలోను ఆత్మశక్తి దీపించెడి ఒక విలక్షణమైన సామగ్రి వుంటుంది. దాన్ని దర్శించినప్పుడే తన కార్యముయొక్క నిర్దిష్టస్వరూప మేమిటో తెలియవస్తుంది.

మూలతః అందరిలోను దీపించెడి ఆత్మశక్తి ఒకటే అయినప్పటికి అది ఒక్కొక్కరిలోను, ఒక్కొక్క ప్రత్యేకరూపంలో అభివ్యక్తమవుతుంది. అందుకనే ప్రతివారు "నేనొక్కడినే ప్రత్యేకంగా చేయగలిగిన పని ఒకటుంటుంది. అది గొప్ప కార్యము కాకపోవచ్చును. అల్పమైనదే కావచ్చును. ఏదైనప్పటికి దానికే నా ప్రాణమంతా పెట్టి నేను నిర్వర్తించాలి. అదేమిటో తెలుసుకోవాలి గదా మరి. నన్ను నేను పరిశీలించుకోవాలి. నా అభిరుచులు, ధోరణులు, ఇష్టాయిష్టాలేమిటో కనుక్కోవాలి. ఏ విధమైన గర్వముకాని, చిన్నతనముకాని లేకుండ, ఇతరులు ఏమనుకుంటారోయని లెక్కచేయకుండ, ఊపిరి ఎంత అప్రయత్నంగా పీలుస్తానో అంత సహజంగా, ఒక పువ్వు తనంతట తానే తన పరిమళాన్ని అందరికీ ఎలా వెదజల్లుతుందో, అంత యథాతథంగా నేనుంటాను. మరో విధంగా వుండలేను కనుక" అని తెలుసుకోవాలి.

మనం మనలోని స్వార్థపరత్వమును, వైయక్తిక కోరికలను, అహంకారపు చేష్టలను ఎప్పుడైతే విరమించుకొంటామో అప్పుడే మన ఆత్మకు లోబడి దాని ఉపకరణము లయ్యేదము ఈ అగాధాలలోంచి పొంగిపొరలే ఆవేశము మనలను విశ్వమహాశక్తులతో కలిపి ఉన్నతంగా నడిపిస్తుంది.

మరో విషయం. ఎప్పుడైతే మనము మాలిన్యాలను వదిలించుకొని ఉన్నతస్థాయికి ఎదుగుతామో అప్పుడే మనం చేయవలసిన కార్యమేమిటో స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. అందుకని నిన్ను నీ వెప్పుడు అధిగమిస్తూ వుండాలి. అందులకు ఎట్టి అవకాశమును పోగొట్టుకోకూడదు. నిర్లక్ష్యపరచరాదు. అప్పుడే నీవు చేసే కర్మలు ఊటబావిలో నుంచి వచ్చిన స్వచ్ఛమైన నీరువలె నిర్మలంగా వుంటాయి.

*

ప్రశ్న: ఆధ్యాత్మికతకు నిలయమైన ఈ భూమ్మీద చైత్యపురుషధారియై జన్మించడమే మనలో ప్రతి ఒక్కరికీ ఒక గురుతర బాధ్యత ఉన్నదని ఋజువు చేస్తుంది కదూ?

నిస్సంకోచంగా ప్రతి ఒక్కరూ ఏదో ఒక ప్రత్యేక కార్యాన్ని చెయ్యడానికే ఈ భూమ్మీద పుడతారు. కానీ, చైత్యపురుమడు చక్కగా ప్రగతి సాధించాకే ఈ కార్యసాధన సంభవం. లేకపోతే, అప్పటివరకూ కార్యసాధన బాధ్యత సామూహికంగానే వుంటుంది. అభివృద్ధితో పాటే వ్యక్తిగత బాధ్యత కూడా పెరుగుతుందని గుర్తించాలి. తాను ఈ భూమి మీదికి ఒక నిర్దిష్ట కార్యక్రమం పూర్తి చేసేందుకే వచ్చాననీ, అందులో అహానికి తావులేదనే స్పృహ ఏదో ఒక క్షణంలో కలుగుతుంది. ఈ అవగాహనే ప్రగతి పథంలోకి ప్రవేశం!. "నేనిక్కడ వున్నానంటే, నేను పూర్తి చేయాల్సినదేదో వుంది. నాకు చైతన్యస్పృహ వుందంటే, నేను చేయాల్సిన పని నిర్వర్తించుటకే. మరి ఆ పనేమిటి?" అని ఆలోచించాలి. ప్రతి ఒక్కరూ తమని తాము వేసుకోవాలసిన మొదటి ప్రశ్న "నేనిక్కడెందుకున్నాను" అనే.

*

"నేనిక్కడెందుకున్నాను" అనేది ఆలోచించుకుంటే, ఇక్కడ ఏమి గ్రహించడానికొచ్చామో, మన పాత్ర ఏమిటో, దాన్ని పూర్తి చేసేందుకు మనకి ఉన్నవీ, కావలసినవీ ఏమిటో తెలుస్తుంది. ఇదేకాక దీనితోపాటు ప్రగతికి అవరోధాలుగా వున్న ఆలోచనలు, శక్తులు కూడా ఏమిటో తెలుస్తాయి. అంటే, సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి, నిష్పక్షపాత దృష్టి అలవరచుకుంటే, నీ చైత్యపురుషుణ్ణి గుర్తించ గలుగుతావు.

దీనికి సంపూర్ణ చిత్తశుద్ధి అవసరం. నిష్పక్షపాతంగా ఆత్మా వలోకనాన్ని చేసుకోవాలి. ముందునుంచే నేను ఇదో అదో చెయ్యా డానికే పుట్టాననో, నాకీ శక్తీవుందనో అనుకోకూడదు. ఎందు కంటే, అసలైన శక్తిని కానీ, ప్రగతిని కానీ నిర్ణయించేది శారీరక, మానసికస్థాయిల్లోని అవగాహన కాకూడదు. త్వరపడి "ఇదే నా కర్తవ్యం" అనుకోడం ఎంత పొరపాటో, ఎప్పుడూ నిరుత్సాహంతో తమని తామే కించపరచుకుంటూ "నేనుత్తి అసమర్థుడిని" అను కోడం కూడా అంతే తప్పు. ఈ రెండు ఆలోచనాసరళులూ, ఆత్మ జ్ఞానానికి అవరోధాలే. చక్కటి అద్దం ఉన్నదున్నట్లు ఎలా ప్రతి బింబిస్తుందో, మీ అంతఃదృష్టి కూడా మీ వ్యక్తిత్వాన్ని అంతే చక్కగా చూపాలి. అప్పుడు నిశ్శబ్దమైన కికారణ్యం మధ్యలో ఉన్నట్టుండి ఒక ప్రశాంతమైన కొలను, దానిపై ప్రశాంతమైన చంద్రకిరణాలు సోకితే అక్కడి దృశ్యం ప్రస్ఫుటమయినంత అందంగా, మీ ఆత్మస్వరూపం అవగాహనలోకొస్తుంది – క్రమ క్రమంగా మీరేమిటో, మీలోని దివ్యత్వమేమిటో, ఏమి సాధించ డానికొచ్చారో తేటతెల్లమవుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత
అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి; బి. వరలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 2, pp. 49, 51; Vol. 4, p. 246; Vol. 15, pp. 357-58)

మనిషిలోని పరస్పర వైరుధ్యాలు

మానవునిలో కొన్ని లోపాలు దాగి వుంటాయి. మనిషి కేవలం పైకి కనబడే ఆకారము మాత్రమే కాదు. అతనిలో అగాధాలు న్నాయి. కాబట్టి నీవు నీ యిరుకు దారుల లోనుంచి బయటపడి నీ విశాలత్వాన్ని, అగాధాలను దర్శించు. తద్వికాసమును పొంది ఆనందించు. *— సంపాదకుడు*

ప్రతి మనిషిలోనూ, ఎన్నో, ఎన్నెన్నో పరస్పర విరుద్ధమైన లక్ష ణాలుంటాయి. విచిత్రమేమిటంటే, ప్రతి లక్షణం అదే అతని నిజ స్వభావమంత బలంగా నాటుకుని వుంటుంది! కేవలం శారీరక, మానసిక స్థాయిలకే ఇవి పరిమితం కావు. అంతరంగంలో కూడా వుంటాయి. పైగా ఏ వ్యక్తీ ఒకే ఒక స్థాయిలో జీవించడు. ఒకే క్షణంలో అన్ని స్థాయిల్లోనూ జీవిస్తాడు. మరి ఈ వైరుధ్యం ఎందుకు? తెలుసుకోవాలంటే ప్రతి ఒక్కరూ ఒక ప్రత్యేక కార్య సాధనా సామర్థ్యంతో కర్తవ్యంతో వచ్చారని తెలుసుకోవాలి. మరి సంపూర్ణ స్వచ్ఛతని అభివ్యక్తం చేయడం సాధ్యమా? తప్ప కుండా సాధ్యమే – దేనినైతే మనం వ్యక్తం చేసేందుకొచ్చామో – దాని పూర్తి విరుద్ధమైన లక్షణంతో దాన్ని సవాలు చేయడమే – ఏ శక్తికయినా ఘర్షణలోనించే బలం వస్తుంది! అన్ని బలహీ నతలనీ, అవరోధాలనీ అధిగమించి మేలిమిస్థాయికి ఎదగాలంటే ఎక్కడెక్కడ బలహీనతలున్నాయో, వేటిని పోగొట్టుకోవాలో తెలియాలి కదా? ఉక్కులాంటి దృఢత్వం రావడానికి ఇనుమును సమ్మెటపోట్ల ధాటికి గురిచేస్తారు కదా. అందుకే ఈ వైరుధ్యా లను లక్ష్యసాధనకి సాధనాలుగా వాడుకోవాలి.

మూలం శ్రీమాత

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 15, pp. 355-56)

దైవావిర్భావానికిగల ఆటంకాలు –
మనం సాధించవలసిన కార్యము

నీకు మనస్సున్నది, ఆలోచనాశక్తీ వున్నది. మరి ఈ అంధకారము, అజ్ఞానము ఎక్కడి నుంచి వచ్చినవట? చూడు, అసలు నీవెక్కడ నుంచి వచ్చావు? జడపదార్థంలోంచే గదా! ఆ జడత్వము నిన్నా వహించి, నీ జీవితంలో అడ్డంకులు కల్పిస్తూ వుంటుంది. నీవీ విషయాన్ని గుర్తించి దీన్ని అధిగమించాలి. – *సంపాదకుడు*

పరిశీలించి చూస్తే మనకు జీవితంలో కలిగే ఆటంకాలు మనం సాధించవలసిన కార్యాలతో ముడిపడి వుంటాయి.

ఈ దోషం భౌతికపదార్థానికి చెందినది. మనం దోషభూయిష్టమైన పదార్థంచేత నిర్మింపబడి వున్నందున, దాని దోషంతో పాలు పంచుకొనక తప్పదు కదా.

అందువలన మన అంతరాంతరాలలోని సత్తా ఎంత గొప్ప పరిపక్వతను, ఎంత గొప్ప చేతనాస్థాయిని, ఎంత గొప్ప విజ్ఞానాన్ని కలిగియున్నప్పటికీ, అది భౌతిక శరీరంలో అవతరించినందున, దాని ఆవిర్భావ పరిపూర్ణతకు ఆటంకాలు తలెత్తుతాయి. అంతే కాదు, దాని అవతరణ ఆశయం కూడ ఆ ఆటంకాలను జయించుటకుగాను, జడపదార్థాన్ని రూపాంతరీకరణ గావించుటకుగాను అయివుంటున్నది. అందువల్ల మనం మన లోపల ఆటంకాలను ఎదుర్కొనవలసినందుకు ఆశ్చర్యపడనవసరము లేదు, విచారించవలసినదీ లేదు.

*

ఇదేమిటి 'అతనీ పని నెందుకు చేయడు?' అని కాని, 'అతను మరో పని చేస్తున్నాడేమిటి?' అని కాని లేదా మరొకరు 'వారు చేయకూడని కార్యం చేస్తారని' కాని ఎప్పటికీ నీవనవద్దు. ఇదంతా నీ బాధ్యత కానే కాదు. అసలు నువ్వెందుకు పట్టించుకొంటావు? నీవు యీ భువిపై భౌతికదేహంతో నిర్మించబడి వున్నావు. నీ జన్మకు ఒక ఉద్దేశం ఉంది. దేహం ఎరుక పొందేట్లు చేయాల

న్నది నీ ఆశయం. కనుక నీవు నీ శరీరాన్ని ఎరుక కలిగిన సమగ్ర దైవోపకరణంగా తయారు గావించు. ఆ దైవం నీ మానసిక, ప్రాణిక, దైహిక భూమికల్లో కొంత పదార్థాన్ని, శక్తిని ప్రసాదించాడు. ఆ దైవం నీ నుండి యేమి ఆశించాడో దానికి అనుగుణంగానే అవి వుంటాయి. అంతే కాదు, నీ చుట్టు ఉన్న పరిస్థితులు కూడ నీ నుండి ఆయన ఆశించేదానికి అనుగుణంగానే అమరి వుంటాయి కూడ.

"నా జీవితం భయంకరంగా వుంది, ఈ ప్రపంచంలో నేను చాలా దీనాతి దీనవస్థతని గడుపుచున్నాను" అని అనేవారు గాడిదలు! దైవసృష్టిలో ప్రతి ఒక్కరూ తన సమగ్ర అభివృద్ధికి అర్హమైన జీవితాన్నే కలిగి వుంటారు.

మిమ్మల్ని మీరు జాగ్రత్తగా పరిశీలించుకు చూస్తే, ప్రతి మనిషీ తాను తనలో పొందవలసిన సద్గుణమునకు లేదా ఉత్తమ విలువకు, వాటి వ్యతిరేకగుణం కూడ అతనిలో వుంటుందని గమనించగలడు. మీలో ప్రతి ఒక్కరు తన స్వంతమైన ఒక ప్రత్యేక ఆశయం, ఒక జీవితకార్యం, ఒక ప్రత్యేక గమ్యం కలిగి వుంటారు. వాటికి తోడుగా ఆ సమగ్రసిద్ధికి అవసరమైన ఆటంకాలు కూడ అతనిలో నిగూఢంగా వుంటాయి. నీలో నిరంతరం వెలుగునీడలు సమానంగా వున్నట్లుగా గమనింతువు. నీవు శక్తిని కలిగియుందువు. అదే సమయాన ఆ శక్తియొక్క వ్యతిరేక శక్తిని కూడా కలిగియుందువు. నీలో అంధకారము, నీడ వున్నట్లు నీవు గమనిస్తే, దానితోబాటు నీలో ఎక్కడో గొప్ప వెలుగు కూడ వుందని గట్టిగా విశ్వసించు. ఒకదాన్ని సాధించడానికి మరో దాన్ని ఎలా ఉపయోగించాలో ఆ బాధ్యత నీదే.

ఈ సత్యాన్ని గూర్చి అల్పంగా మాట్లాడుతారు. కాని యిది చాల ప్రధానమైన విషయం. జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే యిది ప్రతివారి విషయంలోను అలాగే వుంటుంది. ఇది పరస్పర విరుద్ధభావాలకు దారితీయొచ్చు. ఐనా యిది పరమసత్యం. ఉదాహరణకు ఒక గజదొంగ, పరమ నిజాయితీపరుడుగా వుండనగును. మరియు మితిమీరిన అసత్యవాది అత్యుత్తమ సత్యసంధుడు కాగలుగును.

కనుక నీలో ఎక్కువగా బలహీనత గోచరిస్తే నిరాశచెంద పనిలేదు. ఎందుకంటే ఆ బలహీనత గొప్ప దివ్యశక్తికి చిహ్నంగా వుండవచ్చు. కనుక 'నేనిలా వున్నాను. మరోలా వుండజాలను' అని అనవద్దు. ఎందుకంటే అది సత్యం కాదు. 'నీవలా వున్నావు' ఎందుకంటే నీవు అందుకు పూర్తి వ్యతిరేకంగా వుండితీరాలి కనుక.

నీకు కష్టాలన్నీ వున్నాయి. కాని వాటి వెనక అవి దాచిన సత్యం కూడా వుంది. వాటిని ఆ సత్యంగా రూపాంతరీకరించడానికి నీవు నెరవేర్చుకోవాల్సి వుంది. ఆ కష్టాలుండేది అందుకొరకే.

ఒక్కసారి దీన్ని అర్థం చేసికొంటే నీ కష్టాల్లో చాలా భాగం అంతమై నీవు చాల సంతోషంగా వుంటావు. ఈ స్థితిని అందుకొన్న వ్యక్తి అమితమైన చీకటి కోణాల మధ్య సతమతమవుతూ వుంటే 'నేను అత్యున్నత స్థాయికి ఎదగగలను' అని, లోతైన అగాధంలో పడివుంటే 'నేను ఎంతో ఎత్తుకు అధిగమించగలను' అని ఈ స్థితి నాకు చూపిస్తున్నదని అతడు చెప్పగలుగును.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహాయ్య

(*CWM* Vol. 2, p. 52; Vol. 4, pp. 117-18)

జీవనలక్ష్యం సుఖమేనా?

సుఖసంతోషాలను కోరుకోవడం న్యాయమే. అయితే ఇది నీవనుకుండే శరీరసౌఖ్యం కాదు. నీ ఆత్మతో నీవు దైవాన్ని కనుక్కొని నీ జీవితంలో దానిని వికసింప చేసినప్పుడు నీకు నిజమైన సంతోషము, దివ్యానందము కలుగుతాయి. — సంపాదకుడు

పాశ్చాత్యదేశాలలో బాగా ప్రాచుర్యం పొందిన భావాలు రెండున్నాయి. వాటిలో ఒకటి – జీవితానికిగల ప్రధాన లక్ష్యం సుఖం. రెండు – ఒక వ్యక్తి కొన్ని లక్షణాలతో పుడతాడు. వాటిని మార్చడం అసంభవం

మొదటిది ఒక మహనీయ సత్యానికి వికృతరూపం. మొత్తం సృష్టి అంతా ఆనందంపై ఆధారపడి వుంది నిజమే. ఈ ఆనం దమే గనుక లేకపోతే అసలు జీవితమే లేదు. కాని ఈ ఆనందం భగవంతుని గుణం. అది సాపేక్ష ప్రపంచానికి అతీతం. (it is unconditioned) జీవితంలో సుఖం కోసం జరిపే అన్వేషణగా దీనిని తలచరాదు. మామూలు జీవితంలోని సుఖం, పరిస్థితులపై ఆధార పడుతుంది. ఆనందంగా బ్రతికే హక్కు తనకు వుంది అనే విశ్వాసం ఒక వ్యక్తి తన జీవితాన్ని తానే జీవించాలన్న సంకల్పానికి దారి తీస్తుంది. ఈ వైఖరిలో మితిమీరిన అహంభావం వుంది. అది అనేక సంఘర్షణలకు, బాధలకు, నిరాశకు, నిరుత్సాహానికి, చివ రకు సర్వనాశనానికి దారితీస్తుంది.

ప్రస్తుత ప్రపంచంలో జీవితగమ్యం వ్యక్తిగత ఆనందం కాదు. సత్యచైతన్యం వైపు పురోగమించడం, అందుకు ఆత్మను మేలుకొల్పడం.

*

ఆనందం పొందడమే జీవితలక్ష్యమా? ఇది అసలు విషయాన్ని తలక్రిందులు చేయడమే. మానవ జీవనలక్ష్యం భగవంతుని కను గొనడం. భగవంతుని అభివ్యక్తం చేయడం. సహజంగా అది ఆనందానికి దారితీస్తుంది. ఈ ఆనందం భగవత్ సాక్షాత్కార సిద్ధికి పర్యవసానమే కాని లక్ష్యం కానే కాదు. పర్యవసానాన్ని జీవితలక్ష్యం అనుకొని పొరపాటుపడడమే మానవాళిని వేధించే చాలా వేదనలకు మూలకారణం.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న (జూన్ 2004 'అఖిల' నుండి)

(*CWM* Vol. 12, pp. 18, 312)

సృష్టికి గమ్యం నిర్వాణం కాదు

ఆధ్యాత్మిక పర్వతాల శిఖరము నిర్వాణమా? కానే కాదు. నీవు ఈ జీవితాన్ని, "దాని కర్మ ఇంతేలే" అని వదిలేయటం న్యాయమా! భగవంతుని ఉద్దేశము ఇదే అనుకోవడం ఎంత హాస్యాస్పదము. నువ్వు దర్శించిన ఆ ఉన్నతలోకాల్ని క్రిందకు తీసికొని వచ్చి ఈ మానవజీవితాన్ని కూడ పరిణమింపజేయాలి. దివ్యజీవనాన్ని స్థాపించాలి. *— సంపాదకుడు*

ఆత్మాన్వేషణలో మునిగి దానికోసం నిరంతరసాధన చేస్తూ చివరికి ఆత్మసిద్ధిని, ఆత్మైక్యతను సాధించి తన జీవితానికి వాటినే కర్తను చేసుకోవడమనేది ఒక మహాద్భుతమైన అనుభవము. ఆ మంత్రజాలంలో చిక్కగానే ఇక వారు ముగ్ధులైపోతారు. అంతేకాక ఆత్మసిద్ధికి దాన్నొక మూలసూత్రంగా భావించి ఇలా చెప్పడం ప్రారంభిస్తారు. "అది కనక సాధిస్తే, అంతా సాధించినట్లే. ఇక ఇక్కడ చేయవలసిందేమీ లేదు. మీ గమ్యాన్ని మీరు చేరారు."

ఆ స్థాయిని దాటిపోవాలంటే నిజానికి చాలా ధైర్యం కావాలి. ఆ ఆత్మానుభూతి పొందినది ఒక warrior soul అయితే కేవలం తన ఆత్మానందంతో తృప్తి చెందదు. అందరూ అదేవిధంగా సాధనచేసి ఆనందం పొందాలని కోరుకుంటుంది. సంతోషం పొందనివారిపట్ల సానుభూతితో, కరుణతో తన విజ్ఞత నుపయోగించి వారంతా ఈ స్థాయికి చేరేటట్లు సహాయం చేస్తుంది. కష్టపడలేని వారంతా ఈ విధమైన ఆత్మోపలబ్ధిని పొంది హాయిగా ఉంటారు. ప్రాపంచిక జీవితానికిక చరమగీతం చెప్పినట్లే. అంతే కదా! ఇంతేనా! భగవంతుని ఉద్దేశం ఇదేనని నమ్ముతున్నావా?

(నిశ్శబ్దం)

ఇది మాత్రమే భగవత్సంకల్పం అనుకుంటే, అంతకంటే హాస్యాస్పదమైన విషయం ఇంకోటి ఉండదు. సృష్టిచేసింది సృష్టి లోంచి బయటపడటానికేనా? అంత కష్టనష్టాల కోర్చి చేసిన సృష్టి దాన్నుంచి బయటపడాలనుకునేటంత విచిత్రంగానూ, విషా

దభరితంగానూ ఉండేటట్లయితే అసలీ సృష్టి ప్రారంభించకుంటే బాగుండేది కదా.

కానీ ఆసలు విషయం అది కానే కాదు. దాన్ని అర్థం చేసుకునే పద్ధతి ఉంది. అది తెలుసుకోదలచినవారు పూర్తిగా అంతర్ముఖులై లోలోనికి చొచ్చుకొనిపోవాలి. అహంభావాన్నే కాక అహంతనే విసర్జించాలి. ఏ విధమైన సంకోచమూ, స్వార్థమూ లేకుండా సంపూర్ణ సమర్పణ కావించుకున్నప్పుడే ఆ భగవంతుని సృష్టి ప్రణాళికంతా పూర్తిగా బోధపడుతుంది. సృష్టి ఒక హాస్యాస్పద విషయం కాదని, బయల్దేరి వెళ్లి మళ్లీ అక్కడికే తిరిగి రావలసిన ముళ్ళబాట కాదనీ వారు గ్రహిస్తారు. పైపెచ్చు సృష్టిలో ఎంత మాధుర్యముందో అందరికి తెలియచెప్పగలుగుతారు; జీవితంలోని అందమూ, ఆనందమూ, బ్రతకటంలోని మధురానుభూతి, ఉదాత్తత, నిరుపమాన ప్రగతి, నిరంతరాభివృద్ధి మొదలైనవన్నీ చాటి చెప్పేందుకే సృష్టి జరిగిందనే విషయం అవగతమవుతుంది. సృష్టిలో ప్రతివస్తువుకీ ఓ సార్థకత ఉందని తెలుసుకొని తాము పడ్డ కష్టాలు, సంఘర్షణలూ అన్నీ మరచిపోయి తమ లక్ష్యం చేరుకోవాలనే కార్యక్రమంలో పూర్తిగా మునిగిపోతారు. తమ లక్ష్యాన్ని సాధించగలమనే నిశ్చితత్వం వారికి పూర్తిగా ఏర్పడుతుంది. ఇదంతా తెలుసుకోవాలంటే 'నేను' అనే అహంభావాన్ని పూర్తిగా ఒదులుకోవాలి. తన అస్తిత్వానికి మూలాధారమైన భగవంతుని నుంచి తను వేరుగా ఉన్నాననే భావాన్ని వదిలిపెట్టాలి. జీవితానికి గమ్యాన్ని, లక్ష్యాన్ని తెలుసుకోడానికి ఇది ఒక్కటే మార్గము. పనికిరాని దుస్తులను విడిచేసినట్లు అహాన్ని జారవిడిచెయ్యడమే కర్తవ్యము.

ఇలా చేసిన ప్రయత్నం పూర్తి ప్రతిఫలాన్నిస్తుంది. అంతే కాక మార్గంలో ఒంటరిగా ఉన్నామనుకోనక్కర్లేదు. విశ్వాసంతో ప్రయత్నిస్తే సహాయం కూడా లభిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 9, pp. 426-28)

భువన జీవన పరమావధి

శ్రీఅరవిందుల 'ది లైఫ్ డివైన్' లోని ఆఖరి ఆరు అధ్యాయాలు దివ్యజనని చదవడం ప్రారంభించారు.

> *"ప్రకృతిలో అంతర్నిక్షిప్తమైన పరమాత్మను మృణ్మయ జీవరూపం ఆవిష్కరించేంతవరకు భౌతిక ప్రపంచంలో చైతన్య పరిణామం, ఆధ్యాత్మిక పరిణామం సాగుతూం టుంది* (constant developing self-formation). *అదే ఈ భువనజీవనానికి అత్యంత విశిష్టమైన లక్ష్యం, పరమావధి. ఒక దట్టమైన భౌతిక నిశ్చేతనలో పరమాత్మ, పరాత్పర మహాసత్యం దాగి వుంది. అదే అంతర్లయనం* (involution). *ఈ పరిణామ ప్రస్థాన వైశిష్ట్యం మొదట్లో ఈ అంతర్లయన ప్రక్రియ ద్వారా అంతర్నిక్షిప్తమైనది. ఒక దివ్యశక్తి – అదే సృష్టిశక్తికి తొలిరూపం, అచేతనగా కనిపిస్తుంది. అయిన ప్పటికీ ఒక మహామేధస్సు చేసే పనిని అది చేస్తుంది.*
>
> *శ్రీఅరవిందులు 'ది లైఫ్ డివైన్' పుట* 824

ఈ విశ్వజీవనంలోని తొలిసూత్రమేమిటో మొదటి వాక్యం ప్రకటి స్తుంది. ముందు అర్థం చేసుకోవాలి. Central motive అని శ్రీఅర విందులు అంటారు. పదార్థంలో దాగివున్న దైవము యొక్క సంపూర్ణ అభివ్యక్తిని సమావిష్కరించడమే ఈ భువనజీవన పరమ ప్రయోజనం. ముందు ఆ దైవాన్ని జాగృతం చేయాలి. పోషించి ప్రమాణం పెంచాలి. చివరికి ఆవిష్కరించాలి. పదార్థం అంతరాంతరాలలో పరమాత్మను విముక్తం చేసే క్రమవికాస సరళి పదార్థంలో నుండి బాహ్యప్రకృతిలోకి పురోగమిస్తుంది.

మొదట మనకు రాళ్లురప్పలు, మట్టి, ఖనిజాలతో కూడిన ఒక ఖనిజ సామ్రాజ్యం మిక్కిలి అచేతనంగా కనిపిస్తుంది. అయితే ఈ అచేతన వెనుక పరమాత్మ జీవనధార, దివ్యచైతన్య స్రవంతి ఉన్నది. అది పూర్తిగా నిక్షిప్తం, సుషుప్తిలో ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. బాహ్యదృష్టికి అలా కనిపిస్తుంది. పదార్థంలో ఒక చైతన్యం అభి వ్యక్తమవడానికి వీలుగా పైకి జడంగా కనిపించే ఈ పదార్థాన్ని,

ఆ పరాచేతన నెమ్మదిగా, క్రమంగా పరివర్తింప జేస్తుంది. ఈ జడ పదార్థం బాహ్యదృష్టికి ప్రాణం లేకుండ, జీవం లేకుండ చైతన్య రహితంగా అనిపిస్తుంది.

ఒక రాయిని తీసుకొని, దానిని మామూలు నేత్రాలతో చూస్తే "దీనికి జీవం లేదు. చేతన అసలే లేదు" అంటాము. బాహ్య రూపాల వెనుక ఏముందో చూడగల్గితే, ఆ పదార్థంలో నిక్షిప్తమై, ప్రతి అణువులోను ఒక సర్వోన్నత దివ్యపరాత్పర మహాసత్యం భాసిస్తూంటుంది. లక్షలాది సంవత్సరాల పర్యంతం ఈ సత్యం క్రమంగా పనిచేస్తూ పరమాత్మను వ్యక్తం చేయగల రూపాన్ని సంసిద్ధం చేస్తున్నది. అదే జడపదార్థాన్ని రూపాంతరం చెందించడం. ఈ జీవన ఇతిహాసం మహాప్రస్థానంగా ముందుకు కదులుతుంది. ఎలా? రాయి నుండి హఠాత్తుగా జీవధాతువు మొలకెత్తింది. జీవాన్ని బహిర్గతం చేసే సేంద్రీయ పదార్థం అవతరించింది. ఇది ఒక్కసారి జరగలేదు. క్రమానుగతిగా వచ్చిన అనేక జాతుల (species) ద్వారా సంభవమైంది. ఖనిజ, వృక్షరాజ్యాల మధ్య మధ్యంతర మూలకాలు వున్నాయి. అవి ఖనిజ సామ్రాజ్యానికి చెందినవో, వృక్షజాతికి చెందినవో, ఎవరికీ తెలియదు. వాటిని జాగ్రత్తగా పరిశీలించాలి. ఈ రెండు విభాగాలకు చెందని విచిత్రమైన జాతిప్రాణులు (species) కూడా ఉన్నాయి. అవి వృక్షాలనీ చెప్పలేము, ఖనిజాలనీ చెప్పలేము. అప్పుడు వృక్షసామ్రాజ్యం వృద్ధి చెందసాగింది. జీవం ఏర్పడింది. ఒక మొక్క మొలకెత్తి, పెరిగి పెద్దదవడం జరిగింది.

తొలి అద్భుతం – జీవం ప్రాదుర్భవించడంతో బాటు అది రాలిపోవడం, కుళ్ళిపోవడం, విచ్ఛిన్నమైపోవడం కంటె మరో సంఘటన ప్రారంభమైంది. రాయిలోకన్న జీవప్రపంచంలో ఇది మరింత వేగంగా జరగడం గమనార్హం. ఇతర శక్తుల ఆఘాతం నుండి ఒక రాయిని రక్షించవచ్చు. ఆ రాయి ఎంతకాలమైనా అలాగే వుంటుంది. కాని మొక్కలో పెరుగుదల, ఆరోహణ, పతనం, కుళ్ళిపోవడం జరుగుతుంది. అయితే ఇది ఒకానొక చేతనా పరిధిలోనే సంభవిస్తున్నది. వృక్షశాస్త్రాన్ని అధ్యయనం చేసినవారికి అక్కడ

ఒక చేతన వుందని తెలుస్తుంది. మొక్కకు సూర్యరశ్మి అవసరం. జీవించడానికి మొక్కలు పెరిగేటట్లు చేసే క్రియాత్మక శక్తి సూర్యుడు అందిస్తాడు. సూర్యకాంతి లేనిచోట మొక్కను పాతితే, అది సూర్యుని వెలుగును అందుకోవడం కోసం ప్రయత్నిస్తుంది. అటు పెరుగుతుంది. మనిషి అడుగుపెట్టని స్వచ్ఛమైన అరణ్యంలో మొక్కలు సూర్యకాంతి కోసం తిన్నగా, బాగా పైకి పెరుగుతాయి. అది ఆసక్తికరమైన విషయం.

గోడలు అడ్డుగా వున్న ఇంటి ముందువున్న ప్రదేశంలో మొక్కలు పెంచుతారు. సాధారణంగా దాని ఎత్తు ఇంత (చేత్తో చూపిస్తూ) అన్నట్లు వుంటుంది. కాని సూర్యకాంతి కోసం అది గోడల ఎత్తును దాటడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. అందువల్ల మొక్కలో చైతన్యం, జీవేచ్ఛ వున్నాయి. జీవించాలన్న గట్టి పట్టుదల అది. అప్పటికే అది పరిణామక్రమంలో వ్యక్తమైనది. ఈ విధమైన జాతులు మరిన్ని పెరగడంతో, అవి మొక్కలలాగా కనిపించవు. కాని ఇంకొక రూపం దాల్చవు. అటువంటి మధ్యంతరస్థితి ఒకటి వున్నది. చాలా ఆసక్తిదాయకమైన species వున్నాయి.

మాంసాహార మొక్కలు వున్నాయి. తెరిచివున్న నోళ్లు లాగా వుంటాయి. ఒక ఈగను అందులో వేస్తే, ఆ మొక్క దానిని మింగివేస్తుంది. అది చెట్టూ కాదు. అలా అని పూర్తిగా జంతువూ కాదు. ఇటువంటి చెట్లు ఎన్నో వున్నాయి.

ఇక జంతువుల సంగతి చూద్దాం. మొట్టమొదట అవతరించిన మృగాలను చెట్లనుండి వేరుచేయడం కష్టం. వాటికి చైతన్యం లేదనే చెప్పాలి. అయితే వివిధ రకాల జంతుజాతిలో ఉన్నతస్థాయి మృగాలవరకు – వాటిలో చైతన్యం కనిపిస్తుంది. వాటికి తమదైన యిచ్ఛ వుంటుంది. అవి చాలా చైతన్యవంతంగా వుంటాయి. చాలా తెలివైనవిగా వుంటాయి. ఉదాహరణకు ఏనుగు. ఏనుగుల గురించి ఎన్నో కథలు వున్నాయి. అవి మీకు తెలుసు. వాటికి అద్భుతమైన మేధాసంపద వుంది. కాబట్టి అప్పటికే సూచనప్రాయమైన మనస్సు (బుద్ధి) ఏర్పడిందన్న మాట.

ఈ మనస్సు క్రమవికాసం చెంది ఒకసారి మృగదశకు పరిణామం సాగింది. ఆ మృగాలు తర్వాత అంతరించిపోయి వుండ వచ్చును. వాటి శిథిలావశేషాలు కనిపించాయి. ఒక కోతిలాంటి మధ్యంతర మృగం, లేదా కోతిలాంటి మృగం వుండి వుండాలి.

మనకు తెలిసిన కోతిలాంటిది కాదు. రెండు కాళ్లతో నడిచే వానరం లాంటిది. అక్కడ నుండి మనం మనిషివద్దకు వస్తున్నాం. మనిషి పరిణామం ఇక్కడ నుండే ప్రారంభమైంది. మనిషికి చాలా ఉన్నతమైన మేధాసంపత్తి ఉందని అనలేము. అయితే ఈ దశలో బుద్ధి పనిచేయడం, స్వేచ్ఛాజీవనం, ప్రకృతి పరిసరాలకు, శక్తు లకు స్వతంత్రరీతిలో ప్రతిస్పందించడం ఇవన్నీ మనం గమనించ వచ్చును. మనిషిలో ఉన్నతచైతన్యం వరకు ఎన్నో భూమికలు న్నాయి. ఆధ్యాత్మిక జీవనం సాగించే శక్తియుక్తులు అతనిలో వున్నాయి. ఈ పుటలో శ్రీఅరవిందులు చెప్పే విషయం ఇదే –

మనిషి తన అత్యున్నత దశలో ప్రకృతిపై ఆధారపడ కుండా జీవనం ప్రారంభించాడు. He can become altogether independent. తనలో ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం సిద్ధిని పొందిన మనిషి, తానెక్కడ నుండి ఆవిర్భవించాడో, ఆ దివ్యచైతన్యస్థితితో ప్రత్యక్ష సంబంధం పెట్టుకోగల మనిషి ప్రకృతి విధించే సంకెళ్ళ నుండి, ప్రకృతి శక్తుల పరిష్వంగం నుండి విడివడి స్వతంత్రజీవనం సాగించగలడు.

ప్రకృతి పూర్తి ప్రక్రియతో పనిలేకుండా, తనలో ప్రత్యక్ష సంబంధం పెట్టుకోగల ఒక మానవరూపాన్ని నిర్మించగల దశకు, తనను తాను అభివ్యక్తం చేసుకోగల ఒక చైతన్యవంతమైన ఉప కరణాన్ని రూపుదిద్దుకోగల దశకు – అంతర్గత దివ్యచైతన్యం, సర్వోన్నత ఆధ్యాత్మిక సత్యం, ఒక్క మాటలో – దైవం చేరుకు న్నది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(*CWM* Vol. 9, pp. 208-12)

మానవుని యథార్థ ఆరామం[1]

మనిషి జీవన సాఫల్యమంతా వ్యక్తావ్యక్తములను కలిపే సేతువును నిర్మించుకోవడం. అదొక బంగారు వంతెన. దానితో గాఢాంధకారమయమైన భౌతిక ప్రపంచం సర్వోత్కీర్ణమైన కాంతిమయ ప్రపంచం ముడిపడతాయి. ఇదీ చేయనినాడు మానవజీవితం వ్యర్థం. మనిషి తన యథార్థ సత్తాకు – అయథార్థ అసత్తకు కొలికిపూస. అతడు శూన్యాన్ని కలిపే కాలివంతెన. అతడు నాలుగు దారులు కలిసే కూడలి. సిలువలో నాలుగు చేతులూ కలిసే నడిమి చోటు. అతని చైతన్య సింహాసనం – రెండు లోకాలను కలిపే బిందువు – ఆ చైతన్యబిందువు స్వరూపమేమిటి? అగమ్యమూ, అచింత్యమూనైన అనంతత్త్వం నిర్దిష్టరూపధారణం చేసే చోటది. అక్కడ నుండి అనంతమైన విభిన్నరూపాలను ధరిస్తుంది. అది మనిషికి శాశ్వతమైన నివాసగృహం....

ఆ కేంద్రం పరమ ప్రేమాలయం. పరిపూర్ణ చైతన్యపద్మం. స్వచ్ఛమైన పూర్ణజ్ఞానరాశి. ప్రభూ! నిన్ను నిజంగా ప్రేమిస్తూ నిన్ను ఆరాధించాలని వాంఛించేవారిని అక్కడ స్థాపించు. దాని వల్ల నీ సృష్టి కార్యక్రమం పూర్తి ఆవుతుంది. ఆ మణిసేతువు నిర్మితం కాక తప్పదు. తద్వారా నీ దివ్యశక్తులు ఈ ప్రపంచంపై శరత్కాలపు వెన్నెలగా వర్షించక తప్పదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటీశ్వరరావు

(*CWM* Vol. 1 , p. 232)

---

[1] నివాసస్థానం – ఇల్లు

కొన్ని దీపికలు

అంతరంగంలోకి చొచ్చుకొనిపోయి అక్కడ పరివేష్టించి వున్న దైవాన్ని దర్శించుకొని సర్వసమర్పణం గావించుకోవడమే మానవ జీవితానికి పరమావధి. అలా సమర్పించుకొంటే మన చర్యలకూ, అనుభూతులకూ ఆయనే కర్తగా వ్యవహరించగలడు. దాని వల్ల మన జీవితానికి ఉజ్జ్వలమైన లక్ష్యం ఏర్పడుతుంది.

*

అది చాలా తేలికే. మన అంతరంగంలో ఉన్న దానితోనే మనం ఏకత్వం పొందాలి.

*

ప్రశ్న: అమ్మా, అయితే నేను ఏమిటి?

జవాబు: బాహ్యంగా చైతన్యవంతుడు కావాలనుకొనే ఒక అచైతన్య స్వరూపుడవు.

అంతర్గతంగా దేహంలో ఆవిర్భూతుడవు గావాలనుకొనే చిదాత్మవు.

*

సాధారణ జీవితానికి ఆశయం కర్తవ్యనిర్వహణ. ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి ఆశయం దైవాన్ని తెలుసుకోవడము.

*

జీవితాన్ని త్యజించడం అసలైన ఆధ్యాత్మికత కాదు; దివ్యమైన పరిపూర్ణతతో జీవితాన్ని సంపూర్ణం చేసుకోవడమే ఆధ్యాత్మికత.

*

ప్రశ్న: మనమీ జీవితాన్ని ఆదర్శవంతంగా గడపాల్నంటే ఏం చేయాలి?

జవాబు: దైవాన్ని అభివ్యక్తం చేయడమే జీవితానికి అర్థం; అదే దాని సత్యమూ, ఏకైక వ్యాపారమూనూ.

*

ఆశయరహితమైన జీవితం ఎప్పటికీ దుఃఖదాయకమే.

ప్రతివారికీ ఒక ఆశయమనేది ఉండాలి. నీ ఆశయం మీదనే నీ జీవితం ఆధారపడి ఉంటుందనే విషయం మరవవద్దు.

*

నీ భవిష్యత్తు నీ చేతుల్లో ఉంటుందనే విషయం మాత్రం పూర్తిగా నమ్మవచ్చు. నీవు ఏ విధంగా ఉండాలని కోరుకుంటావో ఆ విధంగానే తయారవుతావు. ఈ ఆదర్శం, ఆకాంక్ష ఎంత ఉత్కృష్టంగా ఉంటే నీకు సిద్ధించేది కూడా అంత ఉన్నతంగా ఉంటుంది. అందుకు తగిన దృఢనిశ్చయంతో నీ జీవితాశయాన్ని ఎల్లప్పుడూ గుర్తెరిగి మసులుకోవాలి.

*

జీవితానికి ఒక పరమ ప్రయోజనముంది. అదేమిటంటే భగవంతుని కనుగొని సేవించడమే.

ఆ దైవం ఎక్కడో లేడు – మనలోనే, మన అంతరంగంలో నిగూఢంగా, మన ఆలోచనలకు, స్పందనలకు అతీతంగా ఉంటాడు. ఆ దైవం వలన శాంతి, స్థిరతలు లభించటమే కాదు, కష్టాలన్నిటికీ పరిష్కారం కూడా దొరుకుతుంది. నీ కష్టాలను, సమస్యలను ఆయనకు అప్పగించేస్తే ఈ ఊబిలోనుంచి ఆయనే నిన్ను బయటకు లాగుతాడు.

*

నీ అల్పిష్టిరూపాన్ని దాటి అంతరంగంలోకి ప్రవేశించగలిగితే అన్ని ద్వారాలు తెరవగల తాళంచెవి నీకు లభ్యమవుతుంది.

*

పూర్ణాతిపూర్ణచైతన్యం కోసం, పూర్ణాతిపూర్ణమైన అభివ్యక్తి (ఆవిర్భావ) దిశగా మనం నిర్విరామంగా పురోగమిద్దాం,

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 14, pp. 14, 19, 7; Vol. 13, p. 365; Vol. 7, p. 262; Vol. 12, pp. 3, 122; Vol. 14, p. 5; Vol. 5, p. 41; Vol. 15, p. 101)

సత్యాధిరోహణ (జీవనలీల)

పూర్వరంగం

కళాకారుడి స్టూడియో

సంధ్యావేళ, చీకట్లు కమ్ముతున్నాయి. కొంతమంది సత్యాన్వేషకులు సమావేశమయ్యారు. ఆ సమావేశం పూర్తి కావస్తున్నది. అందలి సభ్యులు:

సజ్జనుడు (మానవతావాది)
నిరాశావాది
శాస్త్రజ్ఞుడు
ఇద్దరు ప్రేమికులు
కళాకారుడు
ముగ్గురు విద్యార్థులు (ఒక బాలిక, యిద్దరు బాలురు)
సర్వసంఘపరిత్యాగి అయిన ఓ సన్యాసి
దివ్యసత్యాన్వేషకులు (పరమాత్మనే నమ్మిన, పరమాత్మకు ప్రీతిపాత్రులయిన యిద్దరు.)

తెర లేస్తుంది

కళాకారుడు: ప్రియమిత్రులారా, మన సమావేశం ఒక కొలిక్కొచ్చింది. ఇప్పుడు మనం ఏకగ్రీవంగా తీర్మానం చెయ్యాలి. ఇంకా మీరు చెప్పదల్చుకున్నదేమైనా వుంటే చెప్పండి. తరువాతే చివరి నిర్ణయం తీసుకుందాం.

మానవతావాది: సరే, నే చెప్తున్నా. నా జీవితమంతా మానవ సేవకే అంకితం. ఎన్నేళ్లుగానో, ఎన్నో రకాల సేవ చేసేను. కాని, యెందుకో అవి నాకు సంతృప్తి నివ్వలేదు. ఆ మూలసత్యమేదో తెలుసుకుంటేనే నా సేవ సార్థకమవుతుంది. తాత్కాలికమైన యీ విధానాలేవీ శాశ్వత పరిష్కారాలు కావు. ఒక్క సత్యచైతన్యమే మానవజాతిని రక్షిస్తుంది. అదే నా ధ్యేయం.

నిరాశావాది: నేను జీవితంలో యెన్నో ఒడిదుడుకుల పాలయ్యేను. ఎన్నో ఆశాభంగాలు, యెన్నో అన్యాయాలు, ఘోరమైన కష్టాలు

యీ కళ్ళతో చూసాను. ఇంక దేనిలోను నాకు నమ్మకం లేదు. ఈ ప్రపంచంనించి, మనుష్యుల నించి ఆశించేదేమీ లేదు. ఇంక ఒక్కటే ఆశ మిగిలింది. అదే సత్యము. అప్పుడైనా పరిస్థితి చక్క బడుతుందో? లేదో?

మొదటి అన్వేషకుడు: మమ్మల్ని చూడండి. ఒకే ఒక ఆకాంక్ష మమ్మల్ని కలిపింది. ఏ యితర వాంఛలు, వుద్రేకాలు, భౌతిక సంబంధాలు మా మధ్య లేవు. అన్నిటికంటే బలంగా ఆకర్షించి, మా జీవితాలను అధిగమించేట్టు చేసింది సత్యాన్వేషణ మాత్రమే. అదే నిత్య సత్యాన్వేషణ.

ఒక ప్రేమికుడు: (అన్వేషకుల్ని చూపుతూ) మేం మాత్రం అలా కాదు. (ప్రేయసి మీద చేయివేసి) మా జీవితాలు ప్రేమకే అంకితం. మేం ఒకరి కోసం ఒకరు బతుకుతాం. శరీరాలు వేరైనా ఒకే ప్రాణం, ఒకే వూపిరి, ఒకే హృదయం, ఒకే భావం, ఒకే రాగం. అంతెందుకు? సర్వస్వం ఒకరికొకరుగా ప్రేమతో, ప్రేమలో, ప్రేమ కోసమే బతుకుతున్నా ప్రేమజీవులం. ఆ ప్రేమ మూలసత్యం కను క్కోవడం మా లక్ష్యం.

సన్యాసి: సత్యమంత తేలికగా దొరుకుతుందా! ఎంత కష్టపడాలి! దారి చూస్తే నిటారుగా, కాలు పెట్టడానికి శక్యం కాదు. ఎంత నిష్ఠ! ఎంత నియమం! ఎన్ని ఆటంకాలు! ఎన్ని మాయలు! ఎన్ని ప్రలోభాలు! ఇవన్నీ తట్టుకోవాలంటే పట్టువదలని కృతనిశ్చయం, ఇనప నరాలు కావాలి. ఈ పవిత్రలక్ష్యాన్ని చేరడానికి ఏ త్యాగా నికైనా సిద్ధపడాలి. అందుకు నేను సిద్ధం. ఆ యోగ్యత కోసమే తపస్సు చేస్తాను.

కళాకారుడు: (ఇతరుల వంక చూస్తూ) అందరూ చెప్పడం అయిందా? ఏకగ్రీవంగా ఒప్పుకున్నట్టే కదా. ఇక సత్యానికి మార్గ దర్శి అయిన ఈ పవిత్ర పర్వతాన్నధిరోహిద్దాం. ఇది చాలా కష్ట తరమయినది. బృహత్తర కార్యక్రమం. అయితేనేం మహత్తరమ యింది. ఎప్పుడైతే మనం పర్వతశిఖరాగ్రాన్ని చేరుతామో, అప్పుడు సత్యదర్శనమయిందన్న మాటే. అక్కడితో సమస్యలన్నీ పరిష్కా

రమయిపోతాయి. అందుచేత రేపే బయలుదేరుదాం. సిద్ధంగా వుండండి. సెలవు.

(అందరూ సెలవు తీసుకుని నిష్క్రమిస్తారు)

ఏడు దశలు

మొదటి దశ

అది ఒక పచ్చని పీఠభూమి. అక్కడి నించి మొత్తం లోయ అంతా చూడవచ్చు. ఇక్కడనించి దారి కొంతవరకు చాలా సౌకర్యంగా, వెడల్పుగా వుంటుంది. తర్వాత హఠాత్తుగా చిన్న చిన్న శిఖరాల చుట్టుముట్టే యిరుకు దారులుగా మారుతుంది. ఎడమ వైపు ఎత్తైన పర్వతం వస్తుంది. అక్కడి వరకు అందరూ కలిసి వస్తారు. శక్తి అంతా కూడగట్టుకుని కుతూహలంగా దిగువనున్న లోయలోకి తొంగి చూసేరు. ఇంతలో ఆ మానవతావాది అందర్నీ వుద్దేశించి చెప్పసాగాడు.

మానవతావాది: మిత్రులారా! నేనో ముఖ్యవిషయం, సీరియస్‌గా చెప్తున్నా వినండి. (అందరూ ఆసక్తిగా వింటారు)

ఇంతవరకు మనం చీకూచింతా లేకుండా హాయిగా వచ్చాం. ఈ అనుభవంలో జీవితాన్ని చక్కగా ఆకళింపు చేసుకోగలం. నిత్య జీవితంలో సమస్యలు, మానవజాతి బాధలు, వాటి కారణాలు పూర్వంకంటె బాగా అర్థం చేసుకోగలం. ఎంతో లోతుగా, విశాలంగా ఆలోచించ గలుగుతున్నాం. నేను కోరుకున్న పరిష్కారానికి చేరువయ్యాం. (నిశ్శబ్దం)

ఈ ముఖ్యమైన మలుపులో, అతి ముఖ్యమైన ఒక నిర్ణయానికి రావాలి. ఇక ముందు ఈ దారి నిటారుగా మారి ఎక్కటం కష్టమౌతుంది. పర్వతాన్ని యిటువైపునుండి అటువైపుకు దాటి వెళ్లాలి. అక్కడి నుంచి లోయకాని, మనుష్యులుకాని కనబడరు. అంటే నేను నా మానవసేవ కార్యక్రమాలకి తిలోదకాలివ్వాలి. మానవసేవకే అంకితమౌతానన్న ప్రతిజ్ఞకి ద్రోహం చెయ్యాలి. అది నా వల్ల కాదు. అందుకే నేను మిమ్మల్నందర్నీ వదిలి నా

కర్తవ్య నిర్వహణకి తిరిగిపోతున్నాను. తప్పదు. మీతో వుండ మని నన్ను బలవంతపెట్టకండి.
(అతడు క్రిందకు దిగిపోసాగాడు. మిగిలినవారందరూ ఆశ్చర్యచకితులై, నిరాశగా ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకుంటారు.)
సన్న్యాసి: అయ్యో పాపం! బాహ్యప్రపంచపు మాయలోపడి కొట్టుకుంటున్నాడు. కర్మబంధాల నించి తప్పించుకోలేక వెనక్కి తిరిగిపోయాడు. మనం దేనికీ చలించకూడదు. నిర్విచారంగా, నిస్సంశయంగా మన దారిన మనం పోదాం పదండి.

(వాళ్లందరూ మళ్లీ బయలుదేరారు)

రెండవ దశ

కొంచెం ఏటవాలుగా ఉన్న దారి పోను పోను నిటారుగా మారి, మలుపు తిరగడంతో యెటుపోతున్నదీ తెలుసుకోవడం కష్టమవుతుంది. క్రిందివైపు పొడవుగా, తెల్లని దట్టమైన మేఘం ప్రపంచం నించి వీరిని పూర్తిగా వేరు చేస్తున్నది.

అందరూ అంతో యింతో సంతోషంగానే వున్నారు. అందరికంటె వెనకగా వస్తున్న నిరాశావాది మాత్రం విచారంగా కాళ్లీడ్చుకుంటూ వస్తున్నాడు. దార్లో రోడ్డు పక్క కూలబడిపోయాడు. రెండు చేతుల్తో తలపట్టుకుని కదలకుండా కూర్చున్నాడు.అతడు రాకపోవడంతో మిగిలినవాళ్లు వెనక్కి తిరిగి చూసేరు. విద్యార్థుల్లో ఒకడు వెనక్కి నడిచి అతనిని సమీపించి భుజం మీద చేయి వేసి:
మొదటి విద్యార్థి: ఇదేమిటి? ఏమయింది నీకు? అలిసిపోయావా?
నిరాశావాది: (అతడిని వెళ్లిపోమ్మంటూ) ఏం లేదు. నన్నొది లేసెయ్యి. ఇది చాలు బాబూ! ఇక నా వల్ల కాదు.
మొదటి విద్యార్థి: అదేమిటి? రా! పోదాం. మనసు కుదుటపర్చుకో.
నిరాశావాది: వద్దు. నన్నొదిలేయమని చెప్పానుగా. ఇది శుద్ధ తెలివితక్కువ, మొండిసాహసం. *(వారి పాదాల దిగువ మేఘాన్ని చూపుతూ.)* అటుచూడు మనం ప్రపంచంతో, జీవితంతో వేరు పడిపోయాం. ఈ ఆరోహణకర్థం లేదు. *(దారి లంబంగా తిరిగిన*

వైపు చూపిస్తూ) మనం ఎటుపోతున్నామో, అసలు తెలియడం లేదు. ఇది మూర్ఖత్వం కాకపోతే మరేమిటి? అసలు సత్యమంటూ వుందో లేదో తెలియదు. ప్రపంచం, జీవితం ఏవీ? మనందరం యీ నరకంలో ఖైదీలం. యిదే సత్యం. ఇంకా ముందుకి మీరు వెళ్తే వెళ్లండి. నేను మాత్రం కదలను. మీతో రాను.

అతను మళ్లీ రెండు చేతుల్లో తలపెట్టుకుని కూర్చున్నాడు. ఇంక నచ్చచెప్పి లాభం లేదని ఆ విద్యార్థి వెనుతిరిగి పోయాడు. అందరూ మళ్లీ బయలుదేరారు.

మూడవ దశ

శాస్త్రజ్ఞుడు, కళాకారుడు మాట్లాడుకుంటూ వెనకబడిపోయారు. సంభాషణ ముగింపులో వుంది.

శాస్త్రవేత్త: మనం కొంచెం తొందరపడి యీ సాహసయాత్రకి బయల్దేరామనిపిస్తున్నది. నా మనసులో మాట చెప్పాను సుమా!

కళాకారుడు: నిజమే. ఇంతవరకు మనం అధిరోహించిన దానిని బట్టి చూస్తే యిదంతా వ్యర్థప్రయత్నమే అనిపిస్తున్నది. అయితే దీనివల్ల కొన్ని ఆసక్తికరమైన విషయాలు తెలుసుకున్న మాట నిజం. కాని అందువల్ల కలిగే ప్రయోజనం ఏమంత చెప్పుకోతగ్గది కాదు కదా!

శాస్త్రవేత్త: అవును. నాకు నా పద్ధతులే ఇష్టం బాబూ. అవి ఎంతో సహేతుకంగా వున్నాయి. అది స్థిరమైన ప్రయోగాల మీద ఆధారపడ్డవి. ఒకటి పూర్తిగా సత్యమని ఋజువయితేనే గాని తరవాత అంశానికి పోను నేను. సరే! మన మిత్రుల్ని పిలుద్దాం. వాళ్లతో ఒక ముఖ్యవిషయం చెప్పాలి.

అందర్నీ పిలుస్తాడు. అందరూ శాస్త్రవేత్త దగ్గరికి చేరగానే అతడు మాట్లాడడం మొదలెడతాడు.

శాస్త్రజ్ఞుడు: ప్రియమిత్రులారా! సహ ప్రయాణీకులారా! మనం ప్రయాణం చేస్తున్నకొద్దీ ప్రపంచానికి, సత్యానికి దూరమయి పోతున్నాం. రానురాను చిన్నపిల్లల్లా ప్రవర్తిస్తున్నామేమో అనే ఆందోళన నాలో క్షణక్షణం పెరిగిపోతున్నది. ఈ పర్వతం ఎంత

నిటారుగా, ప్రమాదకరంగా వున్నదో చూసారా! దాని శిఖరాగ్రం అంతుపట్టని యెత్తులో, యెంత దుర్గమంగా వుందో కూడా తెలి సొచ్చింది. అది చేరుకుని సత్యదర్శనం చెయ్యడం సాధ్యమా చెప్పండి. అసలు మనం పైకి వెళ్లే మార్గం గురించి కాని, దానిలో వుండే కష్టనష్టాల గురించికాని యేమీ తెలుసుకోకుండా బయ ల్దేరాం. మనం తప్పుతోవలో పోతున్నామేమో? సరైన త్రోవలో పోతున్నామో లేదో కూడా తెలియడం లేదు. దీనిని బట్టి మన ఆశలు ఫలిస్తాయని గ్యారంటీ యేమిటి? మనం క్షమించరాని తొందరపాటు పడ్డాం. అశాస్త్రీయమైన ప్రయత్నం చేస్తున్నామని అనుకుంటున్నాను. మీ పట్ల నా స్నేహభావం ఎప్పటిలాగే వుంటుంది. కాని నేనింక ముందుకు రాలేను. నేనిక్కడితో ఆగి పోదల్చుకున్నాను. ఇది చెప్పడానికి విచారిస్తున్నాను. లక్ష్యాన్ని చేరుకునే మార్గం సరిగ్గా యిదని నిశ్చయంగా తెలుసుకుని, యీ సమస్యని బాగా పరిశీలించి ఒక నిర్ణయానికొస్తేకాని నేను రాలేను. ప్రకృతిలోని అతిచిన్న వస్తువయినా సరే, దాని గురించి కూలంకషంగా తెలిస్తే తప్ప నేను నమ్మను. ఇప్పుడు మనం అన్వే షిస్తున్న సత్యం నేను తప్పకుండా కనుక్కొంటాను. అందుకోసం నేనిక్కడే వుంటాను. మీకు వీడ్కోలు చెప్తున్నాను. మీరు శాస్త్రీయవిధానం కావాలంటూ నా దగ్గరకే తప్పకుండా వస్తారు. లేదా అనుకున్నది సాధిస్తే నేనే మీ వద్ద కొచ్చి ఆ శుభవార్త చెప్తాలెండి. సెలవు.

కళాకారుడు: నేను కూడా మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టాలనే అనుకుం టున్నాను. కాని శాస్త్రజ్ఞుడు చెప్పిన కారణాల వలన కాదు. అవి కూడా బలవత్తరమైనవే.

ఆసక్తికరంగా సాగిన యీ ఆరోహణలో నేను కొన్ని అపు రూప అనుభవాలు పొందాను. కొత్త అందాల్ని దర్శించాను. సౌంద ర్యానికి కొత్త నిర్వచనాలు దొరికాయి. నాలో పుట్టిన వుత్సాహం, వుద్వేగం వాటికి రూపకల్పన చేస్తేగాని నన్ను నిలవనివ్వవు. అందరికీ కనువిప్పు కలిగించాలి. ఈ భౌతిక ప్రపంచమంతా వాటి వల్ల కాంతివంతం కావాలి.

మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టడం నాకు విచారంగానే వున్నది. ఇక్కడే వుండి నా నూతన భావాలకు రూపకల్పన చేస్తాను. మరెప్పుడైనా యీ ఆరోహణలో మీతో కలుస్తాను. కొత్త కొత్త విషయాల పరిశోధనా తపనలో, మీరెక్కడున్నా సరే. మిమ్మల్ని కలుస్తాను. సెలవు. శుభమస్తు.

మిగిలినవాళ్లంతా ఆశ్చర్యంగా ఒకరినొకరు చూసుకున్నారు. అంతలో రెండవ విద్యార్థి (విద్యార్థిని) అరిచింది.

రెండవ విద్యార్థి: వాళ్లు పోతే పొయ్యారు మనం వీళ్లందర్నీ ఎందుకు లెక్క చెయ్యాలి? ఎవరికి వారే వారికి తోచిన గమ్యం నిర్ణయించుకుని ఆ దారి పట్టుకుని పోతున్నారు. పోతే పోనీ. వీళ్లెవరూ మనల్ని ఆపలేరు. పదండి. ధైర్యంగా, నీరసపడకుండా మన లక్ష్యం వైపు అడుగులు వేస్తూ పదండి.

శాస్త్రజ్ఞుడు, కళాకారుడు తప్ప మిగిలినవారు సాగిపోతున్నారు

నాలుగవ దశ

ఇద్దరు అన్వేషకులు, సన్న్యాసి యెక్కడా ఆగకుండా స్థిరంగా, దృఢంగా నడుస్తున్నారు. వారి వెనుక ప్రేమికులిద్దరూ చెట్టాపట్టాలేసుకుని మైమరచి నడుస్తున్నారు. వాళ్లకి యితరులున్నారన్న స్పృహ కూడా లేదు. ఆ వెనుక ముగ్గురు విద్యార్థులు నడుస్తున్నారు. బాగా అలసిపోయినట్లు కనిపిస్తున్నారు. ముగ్గురూ ఆగిపోయారు.

మొదటి విద్యార్థి: మిత్రులారా! ఇదేమి ఆరోహణరా బాబూ! ఏమిటి ఈ దారి! అలా పైకి పోవడమే తప్ప అంతం కనిపించదే. ఊపిరితీసుకోడానికి కూడా వ్యవధి లేదు. నేను బాగా అలిసిపోయాను.

రెండవ విద్యార్థి: ఏమిటి? నువ్వు కూడా ఆగిపోతావా? ఇదేం బాగు లేదు. నీ సాహసానికి తగినట్టు లేదు.

మొదటి విద్యార్థి: అబ్బే. అదేం లేదు. ఆగిపోయే ప్రశ్నే లేదు. కాకపోతే కొంచెం విశ్రాంతి తీసుకుని బయల్దేరదాం. కాళ్లు తెగ నొప్పెడుతున్నాయి. కొంచెం సేదదీరి వెళ్లినట్టయితే తొందరగా ఎక్క

గలం. ఒక్క క్షణమంటే ఒక్క క్షణమే కూర్చుని తరువాత రెట్టింపు వుత్సాహంతో పోదాం. అప్పుడెంత బాగుంటుందో మీరే చూద్దురు గాని.

మూడవ విద్యార్థి: సరే! అయితే. నిన్నొక్కణ్ణీ వదిలి మేమూ వెళ్ళం. నేనూ బాగా అలసిపోయాను. కూర్చుందాం రండి. ఇప్పటి వరకు మనం చూసినవి, నేర్చుకున్నవీ చెప్పుకుందాం.

రెండవ విద్యార్థి: *(కాస్సేపు తటపటాయించి, కూర్చుంటుంది.)* సరే! నేనూ కూర్చుంటా లెండి. మిమ్మల్నొదిలి వెళ్లడం యిష్టం లేక సుమా! ఇక్కడ మనం ఎక్కువ సేపు కూర్చోవద్దు. దారి తప్పితే ప్రమాదం.

(ప్రేమికులిద్దరూ వీళ్లు కూర్చోడం చూసి కూడా ఆగ కుండా సాగిపోతారు.)

అయిదవ దశ

ఇంకా ఎత్తుకు చేరాక యిరుకైన దారి, అక్కణ్ణుంచి విశాలమైన దృశ్యము ఆ లోయ దట్టమైన తెల్లమేఘాల చాటున యింకా చూపు కందకుండానే వున్నది. ఎడమవైపు సరిగ్గా దారి కవతల వొక చిన్న యిల్లు దూరంగా విసిరివేసినట్టు వున్నది. మొదటి ముగ్గురూ ఆగకుండా ముందుకి దూసుకుపోతున్నారు. ప్రేమికు లిద్దరు చేయి చేయి కలుపుకొని కలల్లో తేలిపోతూ, వాళ్ల లోకంలో వాళ్లు తాపీగా నడుస్తున్నారు.

స్త్రీ: *(తాను ఒంటరిగా మిగిలిపోయానని గ్రహించింది.)* చూడు ప్రియా! ఎవ్వరూ లేరు. మనం మాత్రమే వున్నాం. మిగిలిన వాళ్లంతా యేమయ్యేరో? పోనీలే! వాళ్ల వూసు మనకెందుకులే, మనిద్దరం హాయిగా వుండలేమా?

ప్రియుడు: *(దారి ప్రక్కనే వున్న యిల్లు చూపిస్తూ)* చూడు ప్రియ తమా! ఆ కొండ ప్రక్కనే వున్న చిన్న యిల్లు చూడు. విసిరేసి నట్టు విడిగా వున్నా, మనల్ని పిలుస్తున్నట్టు వున్నది. ఎంతో సుపరిచితంగా, విశాలంగా వుంది. ఇంతకంటే మనకేం కావాలి చెప్పు. మనకి నచ్చిన చక్కని యిల్లు. మనం నిర్మలమైన ప్రేమ

జంట. అష్టకష్టాలుపడి ఆ సత్యం కోసం పోతున్నవాళ్లని పోతే పోనీ. మనం మన స్వంతమైన, మనకే స్వంతమైన సత్యాన్ని కనుక్కున్నాం. ఇది చాలు.

ప్రేయసి: అవును ప్రియా! ఈ యింట్లోనే మనం వుండి పోదాం. ఎవర్నీ లెక్కచెయ్యొద్దు. మన ప్రేమని సార్ధకం చేసుకుందాం పద.

(ఇద్దరూ చేయి చేయి కలుపుకుని యింటివైపు వెళ్లిపోయారు.)

ఆరవదశ

దారి పోగా పోగా సన్నబడి యింకా వొక పెద్ద గోడలాంటి పర్వతం వద్ద ఆగిపోయింది. ఆ రాతిగోడ ఆకాశన్నంటుతున్నట్టున్నది. దాని శిఖరాగ్రం చూపు కందడం లేదు. ఎడమ వైపు వొక చిన్న పీఠభూమి దానికి చివర దూరంగా క్రిందికి వొక చిన్న కుటీరం కనిపిస్తున్నది. ఆ ప్రదేశం మొత్తం ఒక యెడారిలా వుంది.

చివరికి మిగిలిన ముగ్గురు ఆరోహకులు అక్కడికి వచ్చారు. సన్న్యాసి మిగిలిన యిద్దరిని ఆపి తాను కూడా ఆగిపోయాడు.

సన్యాసి: నే చెప్పేది దయచేసి వింటారా! మన ఆరోహణలోనే నా నిజమైన అస్తిత్వాన్ని, నిజమైన ఆత్మని తెలుసుకున్నాను. శాశ్వతత్వం యేదో అర్థమయింది. ఆ శాశ్వతత్వంతో ఏకీభవించి మోక్షం సిద్ధింపచేసుకున్న నాకు తెలుసుకోవలసిందింకేమి లేదు. నా కింకేమీ అక్కర్లేదు. ఆ తత్త్వము (That) తప్ప మిగిలిన దంతా మిథ్య. పనికిమాలినది. నా గమ్యం నేను చేరుకున్నాను.

(పీఠభూమి వైపు చూపిస్తూ) ఈ పవిత్ర యేకాంత ప్రదేశం నాకు నచ్చింది. ఇక్కడే నిశ్చలధ్యానంలో నా శేషజీవితం గడుపుతాను. మనుష్యులకు, లోకానికి దూరంగా, జీవితాశలకు దూరంగా స్వేచ్ఛగా గడుపుతాను.

మారుమాటాడకుండా, వీడ్కోలు కూడా చెప్పకుండానే, వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా సూటిగా అతని లక్ష్యం వైపు వెళ్లిపోతాడు.

అక్కడే ఆగిపోయిన అన్వేషకులిద్దరూ వొకరినొకరు చూసుకుంటారు. అతడి మహనీయ వ్యక్తిత్వానికి చలించిపోతారు. అంతలో తేరుకుని వారిలో స్త్రీ కేక పెడుతుంది.

అన్వేషకురాలు: కాదు, కాదు. ఇది సత్యం కాదు. అసలైన దివ్య సత్యం యిది కానే కాదు. ఈ సృష్టి మొత్తం మిథ్య యెన్నటికీ కాదు. ఇలా అనుకుని మనిషి తప్పించుకుపోలేడు. అదీ కాక యింకా మనం పర్వత శిఖరాగ్రం చేరుకోనే లేదు. ఆరోహణ పూర్తి కాలేదు.

అతడు: *(ఆ దారి రాతిగోడవరకు వచ్చి ఆగిపోడం చూపుతాడు. అది నిట్టనిలువుగా వుంది.)* కాని, యిక్కడితో యీ దారి ఆగిపోయింది. దీనిని బట్టి యే మనిషీ యింతవరకు యింతకంటె ముందుకు పోలేదు. ఈ రాతిగోడ చూస్తే యెక్కడానికి ఎక్కడా అవకాశం లేదు. మనమే ఎలాగో యేదోదారి కనిపెట్టి, ఒక్కొక్క అడుగే వేసుకుంటూ ముందుకి పోదాం. సంకల్పబలం, ఆత్మ విశ్వాసం తప్ప యిక్కడ మనకి సాయం చేసేవాళ్లుగాని, సలహా యిచ్చేవాళ్లుగాని ఎవ్వరూ లేరు. నిస్సందేహంగా మన దారి మనమే చూసుకోవాలి.

ఆమె: *(కుతూహలంగా)* మరేం ఫరవాలేదు. వెళ్దాం పద. ఇంకా కనుక్కోవలసినది మిగిలే వుంది. ఈ సృష్టికి అర్థం వుండి తీరుతుంది. అదే మనం కనుక్కోవాలి.

(ఇద్దరూ బయలుదేరుతారు)

ఏడవ దశ

శిఖరాగ్రం

ఆ యిద్దరూ అతిసాహసంతో ప్రతి పరీక్షా నెగ్గారు. బృహత్ ప్రయత్నంతో శిఖరాగ్రం చేరుకున్నారు. జ్ఞానకాంతిపుంజాలలో స్నాతులయ్యారు. వాళ్లు నిల్చున్న శిఖరాగ్రం తప్ప మిగిలినదంతా తేజోమయంగా వెలిగిపోతున్నది. అది వారి పాదాలు మోపడానికి కూడా చాలీచాలకుండా వున్నది.

అన్వేషకుడు: ఆహా! ఎలాగైతేనేం శిఖరాగ్రం చేరుకున్నాం. మిరుమిట్లుగొలిపే కాంతులతో, తేజోమయమైన దివ్యసత్యం తప్ప మరేమీ లేదు.

అన్వేషకురాలు: మనమెంతో కష్టపడి యెక్కివచ్చిన మెట్లు మాయమైపోయాయి. మిగిలినవన్నీ కూడా అదృశ్యమయిపోయాయి.

అన్వేషకుడు: వెనకా, ముందూ, అంతటా శూన్యం. మన పాదాలు మోపటానికి చోటు తప్ప మరేం లేదు.

అన్వేషకురాలు: ఇప్పుడు మనం ఎక్కడికి వెళ్లాలి? ఏం చెయ్యాలి?

అన్వేషకుడు: ఇక్కడ వున్నది దివ్యసత్యం. మన చుట్టూ అణువణువునా నిండివున్నది దివ్యసత్యం మాత్రమే.

అన్వేషకురాలు: కాని పరిపూర్ణ దివ్యసిద్ధికి మనం యింకా ముందుకు పోవాలి. అందుకు మరొక రహస్యం తెలియాలి.

అన్వేషకుడు: మానవప్రయత్నం యేదీ యిక పనికిరాదు. అది యిక్కడితో ఆఖరని స్పష్టమవుతున్నది. మరొక దివ్యశక్తి యేదో తప్పక కలగజేసుకోవాలి.

అన్వేషకురాలు: అవును. దైవకటాక్షం, దైవకటాక్షం తోడ్పడాలి. ఆ దైవమే మనకి దారిచూపాలి. ఆ అద్భుతం దైవానికే సాధ్యం.

అన్వేషకుడు: (చేత్తో దిగంతాన్ని చూపుతూ) అటు చూడు. సుదూరంలో ఆ అగాధాల అవతలి వైపు మిరుమిట్లుగొలిపే మహోన్నతకాంతులతో నిండి మెరిసిపోతున్న శిఖరాగ్రం. ఆ పరిపూర్ణ సమగ్రరూపాలు. అద్భుత మధురస్వరాలు. అదే మనం చేరుకోవలసిన లోకం. నవ్యభూతలం.

అన్వేషకురాలు: అవును తప్పకుండా అక్కడికే. కాని ఎలా?

అన్వేషకుడు: మనం అక్కడికి చేరుకోవాలి కనుక ఆ దారి కూడా మనకి తప్పక చూపబడుతుంది.

అన్వేషకురాలు: అవును. మనం నమ్మితీరాలి. పరమాత్మకి సర్వ సమర్పణ చేసుకొని ఆయనలో పరిపూర్ణ విశ్వాసం వుంచాలి.

అన్వేషకుడు: నిజం. దైవసంకల్పానికి పరిపూర్ణ ఆత్మసమర్పణ చెయ్యాలి. అప్పుడు కంటికి కనిపించే దారులన్నీ అదృశ్యమయి

పోతాయి. అయినా భయసంకోచాలు లేకుండా సంపూర్ణ విశ్వాసంతో ముందుకు సాగిపోవాలి.

అన్వేషకురాలు: ఎక్కడికి మనం చేరుకోవాలో అక్కడికి తప్పకుండా చేర్చబడతాం.

(ఇద్దరూ గాలిలోకి దుముకుతూ సాగిపోతారు.)

ఉపసంహారం

దివ్యసిద్ధి

అదొక దివ్యలోకం

అన్వేషకుడు: ఆహా! చూడు. ఒక అద్భుతశక్తితో మనకి కంటికి కనిపించని రెక్కలు పుట్టుకొచ్చాయి.

అన్వేషకురాలు: *(చుట్టూ చూస్తూ)* ఏమిటీ అపూర్వ మహోజ్వల కాంతి? ఏం వైభవం?

అన్వేషకుడు: ఇప్పుడీ దివ్యజీవితం జీవించేదెలాగో నేర్చుకుందాం పద.

(తెర పడుతుంది)

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 12, pp. 505-18)

ఓ నూతన ప్రపంచానికి ఆవిష్కరణ జరిగింది

(ఓ కొత్త ప్రపంచం – పుట్టింది)

మీ అందరితో ఓ కొత్త ప్రపంచం పుట్టిందని ప్రకటించాను. అయితే పాత ప్రపంచస్థితిగతులు దాన్ని చుట్టి ఉండటం వలన చాలమందికి ఆ నూత్న ప్రపంచ ఆవిర్భావం జరిగిందన్న విషయం తెలియటల్లేదు. సుసూక్ష్మమైన ఆ భేదాన్ని చూడలేకపోతున్నారు. అయితే ఆ నూతనశక్తులు వాటి పనిని అవి చేసుకుపోతున్నాయి. క్రమం తప్పకుండా. చాలా శ్రద్ధతో, అత్యంత పట్టుదలతో, సావధానంగా తమ పనిని సాధిస్తూ క్రమంగా ఫలితాన్ని సాధిస్తున్నాయి. నిన్నటి నా అనుభవమే దానికి నిదర్శనం. దానియొక్క ఫలితాన్ని క్రమంగా నిత్యం నే పొందిన అనుభవాన్నిబట్టి గమనించాను. వాటిని క్లుప్తంగా క్రమంగా వివరిస్తాను.

మొదట నే చెప్పేదేమిటంటే ఇది ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి, దివ్యసత్యానికి గురించిన నూతనానుభూతి మాత్రమే కాదు. దీన్ని గురించి శ్రీఅరవిందులు వివరించారు, నేనూ అనేకసార్లు చెప్తూ వచ్చాను. ఆ అనుభవాన్ని మాటల్లో ఇలా చెప్పవచ్చు. పాత ఆధ్యాత్మికత ప్రకారం దైవాన్ని తెలుసుకోవడమంటే ఈ ప్రపంచాన్ని వదిలిపెట్టడమే. ఈ ప్రపంచం ఎలా పోతే మనకేం అనుకుని మిథ్యావాదంతో ఈ ప్రపంచాన్ని వదిలిపెట్టడం. అది పాత పద్ధతి. మరి ఈ కొత్తపద్ధతిలో ఏం చేయాలి? ఆ పాతపద్ధతికి వ్యతిరేకంగా – ఈ జీవితాన్నే దివ్యంగా మార్చాలి. అంటె మట్టిని బంగారం చేయాలి. ఈ భౌతికప్రపంచాన్ని దివ్యప్రపంచంగా మార్పుచేసి ప్రతి అణువులోను దైవప్రకాశాన్ని చూడాలి. రూపాంతరానికి ప్రయత్నించాలి, కృషి చేయాలి.

ఈ విషయాన్ని ఇదివరకే చెప్పుకున్నాం. అనేకసార్లు మళ్ళీ మళ్లీ వివరణ చేసుకున్నాం, చాలా వరకూ అర్థం చేసుకున్నాం. నిజానికి మనం చేపట్టవలసిన యోగానికి అదే పునాది. అయితే దీన్ని మనం పాతపద్ధతితో కలసి పురోగమిస్తూ, ప్రపంచాన్ని మరింత విస్తృతపరుస్తూ సాగడమే అని భావించినంతవరకూ,

మనం ఇంకా ప్రాథమికదశలోనే అంటే ఆలోచనాపరిధిలోనే ఉన్నామని గ్రహించాలి. నిజానికి ఇప్పటివరకూ అదే పరిధిలో సాగుతున్నాం.

కాని ఇప్పుడు జరిగిన ఈ సంఘటనతో కొత్తప్రపంచ ఆవిర్భావం చూస్తున్నాం. అది సత్యమై నిత్యమై మన ముందుకొచ్చింది. కొత్త ప్రపంచం పుట్టింది, పుట్టింది, పుట్టింది! మన కళ్ల ముందర నర్తిస్తోంది, ఆవిష్కరింపబడిన తిరుగులేని సత్యం. ఇప్పుడు జరిగినది పాతప్రపంచానికి రూపాంతరీకరణం కాదు, నూత్న ప్రపంచ ఆవిర్భావం – పదండి ముందుకు పదండి ముందుకు అంటూ మనని పిలుస్తోంది. పాత ప్రపంచంలోకి కొత్త ప్రపంచం దూసుకొని వచ్చేస్తున్న సంధికాలంలో మనమున్నాం. ఈ రెండు ముడిపడి ఉన్న అవస్థ. మొండికేసి పోరాడుతూ మార్పు నంగీకరించని సామాన్య చైతన్యం ఒకవైపు – మరోవైపు నెమ్మదిగా నిశ్శబ్దంగా తన స్థానాన్ని బలపరచుకుంటున్న నూతన ప్రపంచం. ఇంకా బిడియంగా, ఎవరికీ తెలియకుండా, రహస్యంగా లోలోపల తన పని తాను చేసుకుపోతోంది. బాహ్యంగా ఉన్న స్థితిని కల్లోలపరచకుండా నెమ్మదిగా తన పనిలో తాను నిమగ్నమై ఉందా శక్తి. ప్రస్తుతం సామాన్య చేతనలో ఉన్నవారికి అది గుర్తించటం సాధ్యం కాదు. అయినా ఆ పని నిరంతరం కొనసాగుతోంది. పెరుగుతూనే ఉంది. సర్వత్రా వ్యక్తమైన, ఆధిపత్యం వహించేవరకూ ఆ పని సాగుతూనే ఉంటుంది.

*

మీరంతా ఈ గొప్ప సమయంలో ఈ భూమిపై ఉన్నారంటే మీరు దాన్ని కోరుకున్నారన మాట. మీరు ఎప్పుడు ఆశించారో, ఎప్పుడు కాంక్షించారో మీకు జ్ఞాపకం లేకపోవచ్చు. కాని నాకు తెలుసు. *అందుకే ఈ సాహసంలో పాలుపంచుకుందుకు మీరిక్కడ ఉన్నారు. మీరు ఈ కార్యాన్ని సాధించగలిగే స్థాయికి ఎదగాలి. మీరు ఆ కార్యసాధనకు, ఆ నూతన ప్రపంచ ఆవిష్కరణకు, ఆ సాహసయాత్రకు తయారుకావాలి.* మీ బలహీనతల్ని, మీ పరిధుల్ని జయించాలి. అన్నిటికన్నా ముఖ్యం అహంకారా

నికి గుడ్‌బై చెప్పాలి. అహంకారమా! నీకు కాలం చెల్లిపోయిందని చెప్పాలి. మనకి 'అహం' లేని జాతి కావాలి. అహం స్థానాన్ని దివ్యచైతన్యం ఆక్రమించాలి. మనకు కావలసింది ఆ దివ్యచేతనే. ఆ దివ్యచేతనే ఈ జాతి స్వయంవికాసానికి తోడ్పడి అతిమానస జీవి పుట్టుకకు కారణమౌతుంది.

*

మొదటిసారిగా మావనసృష్టి జరిగినపుడు 'అహం' అనేది అన్నింటిని కలిపే సాధనంగా ఉండేది. అహాన్ని ఆధారం చేసుకునే వ్యక్తిత్వం యొక్క భిన్నస్థితుల సమాహారముండేది.

ఇప్పుడు అతిమానసజీవుల ఆవిర్భావానికి అంతా సంసిద్ధంగా ఉన్నప్పుడు 'అహం' పూర్తిగా తొలగిపోవాలి. అహం స్థానే చైత్యపురుషుడి ప్రతిష్ఠ జరగాలి. దైవప్రతినిధిగా మనిషిలో క్రమంగా పనిచేస్తూ, మానవునిలో దైవాన్ని వ్యక్తపరచడమే చైత్యపురుషుడు సాధించేది. ఈ చైత్యపురుషుని ప్రభావం చేతనే మనిషిలో దైవం వ్యక్తం కావడం, అతిమానసజాతి తయారుకావడం సంభవిస్తుంది. చైత్యపురుషం అమరమైనది, దాని ద్వారానే ఈ భూమ్మీద అమరత్వాన్ని స్థాపించడం సాధ్యమౌతుంది.

అందుచేత ఇప్పుడు ముఖ్యమైన విషయం మనలోని ఆ చైత్యపురుషుడ్ని కనుక్కొని దానిలో పరిపూర్ణంగా లయించి నెమ్మదిగా అహంయొక్క స్థానంలో ఆ చైత్యపురుషుడ్ని ప్రతిష్ఠించాలి. అప్పుడు అహానికి మరోదారి లేక మార్పుచెందడమో లేక మాయమైపోవడమో జరుగుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

(*CWM* Vol. 9, pp, 148-49; Vol. 11, p. 307; Vol. 16, p. 342)

చివరి మాట:

విజయానికి సోపానము

మనిషి ముత్యపుచిప్పలా ఉండాలి. భారతదేశంలో ఒక చక్కటి పిట్టకథ ఉంది. స్వాతి నక్షత్రం వెలిసిన సమయంలో వర్షం కురిసి ఒక చినుకు ఆలిచిప్పలో పడినట్లయితే ఆ చినుకు ముత్యమవుతుందిట. ఆలిచిప్పలకు ఈ విషయం తెలుసు కాబట్టి స్వాతి నక్షత్రం వెలిసేనాటికి అవి సముద్రం పైకి వచ్చి ఆ అమూల్యమైన వర్షపుచినుకుకై వేచి ఉంటాయి. చినుకు వాటిలో పడిన వెంటనే మూసుకోపోయి సముద్రపు అడుగుకి వెళ్లిపోతాయి. అక్కడ నిదానంగా ఆ చినుకును పొదిగి ముత్యంగా రూపొందిస్తాయి. మనిషి కూడ అలాగే ఉండాలి. ఏ విషయాన్నైనా సరే, ముందు వినాలి. తరువాత అర్థం చేసుకోవాలి. అటు పిమ్మట మనస్సును ఎట్టి బాహ్యాప్రభావాలకు లోను కానివ్వక, దాని మీదనే లగ్నం జేసి, అంతరంగంలో ఉన్న సత్యాన్ని ఆవిష్కరింపజేయడానికి కంకణం కట్టాలి. కాని యిందులో ఓ ప్రమాదమున్నది. ఇప్పుడు ఇది, అప్పుడు అది అంటూ కేవలం కొత్తదనానికి ఆకర్షితుడవై, దీనికన్న వినూత్నమైన వేరొక విషయం తటస్థపడితే, దాని కోసం వెంపరలాడటం – ఇలా చేస్తూపోతే నీ శక్తిసామర్థ్యాలను వృథా పరచడమే అవుతుంది. ఏదైనా ఒక పనిని చేపట్టినప్పుడు దాని అంతు చూడాలి. మధ్యలో ఆగిపోకూడదు. ఎవరయితే ఒక ఆశయంపట్ల ఉన్మాదభరిత ఆసక్తితో అంకితం అవుతారో వారే వెలుగు చూడగలుగుతారు. ఇక్కడో పని, అక్కడో పని పెట్టుకొని, అన్నింటిని అర్థంతరంగా వదలివేసేవారు దేనినీ సాధించలేరు. క్షణికంగా ఉత్తేజితులవడంతోనే వారి ఉద్వేగం అంతమవుతుంది. ప్రకృతి చేతిలో కీలుబొమ్మలవడం తప్ప, ఆలోచనలు అధిగమించి ముందుకు సాగలేరు.

ఎవరైతే యోగులు కావాలని మనసారా కోరుకుంటారో, వారు ఇట్టి కప్పగంతుల తంతుకు స్వస్తి చెప్పాలి. ఒక ఆశయాన్ని చేపడితే, ఆ ఆశయమే వారి జీవితపరమావధి కావాలి. దానిని

గురించే ఆలోచించాలి. కలలు గనాలి, జీవించాలి. మెదడు, కండరాలు, నరాలు ఒకటేమిటి, శరీరంలోని ప్రత్యణువు ఆ ఆశయంతో నిండిపోవాలి. ఇతరమైన ఆలోచనల నన్నింటిని పూర్తిగా వదలివేయాలి. విజయసాధనకు ఇదియే మార్గము.

మూలం: స్వామి వివేకానంద
అనువాదం: అందుగులపాటి కైలసపతి, చేకూరు జానకి
(2003 సెప్టెంబరు 'అఖిల' నుండి)

సమాచార పత్రం

ప్రకటన

తప్పనిసరి పరిస్థితుల వలన 26-11-05 నుంచి 4-12-05 వరకు జరగవలసిన డా॥ యమ్.వి. నడ్కర్ణిగారి 'గీతావ్యాసముల అధ్యయన శిబిరము' రద్దుచేయబడినది.

నైరోబీ (కెన్యా) కేంద్రం వారు 13 జూలై 2005 నాడు శ్రీఅరవిందో భవనంలో శ్రీఅరవిందుల అవశేషముల ప్రతిష్ఠాపన రోజును వైభవముగా జరుపుకొనిరి. 80 మంది యువకులతో సహా 150 మంది భక్తులు ఇందు పాల్గొనిరి. మరియు 'Towards 'Tomorrow' అనే కార్యక్రమంలోని భాగంగా 350 లఘుదీపికలను ప్రభుత్వాధికారులకు పంచిపెట్టిరి.

అన్నానగర్ (చెన్నై) కేంద్రం వారు విద్యార్థుల కోసం చిత్రలేఖనము, వక్తృత్వ పోటీలను నిర్వహించిరి. చండీఘర్‌లో 1-8-2005 నాడు శ్రీ ప్రదీప్ నరంగ్‌గారు 'ఆరో వసుంధర' పేరుతో ఒక ఉద్యానవనమునకు ప్రారంభోత్సవము చేసిరి. ఔషధమొక్కలు, శ్రీమాత వివరించిన ఆధ్యాత్మికార్థములను వివరించిన పూలమొక్కలను అక్కడ వేసెదరు. ప్రతాప్‌నగర్ (యు.పి) కేంద్రంలో మానవాళి భవిష్యత్తు గురించి శ్రీమాతారవిందులు చెప్పిన విషయములను డా॥ జె.పి. సింగ్‌గారు వివరించిరి. ఇండోర్ (మ.ప్ర)